

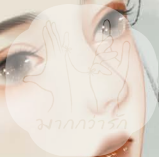
辟寒令

แล้วฉบับ
ใหม่ดรอรัค

2

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

蓬莱客

เผิงโหลเค่อ เจียน Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เรื่องราวกำลังดำเนินไปอย่างเข้มข้นเลยใช่ไหมคะ จากเล่มที่แล้วที่เหมือนคู่สามีภรรยาจะแยกกันอยู่ คนหนึ่งอยู่ชายแดนทางเหนือ อีกคนลงใต้กลับแคว้นฉางซา ดูไม่น่าพบเจอกันอีกได้ ทว่าในใจของ 'เซียงฉางเกิง' กลับไม่ยินยอมให้เรื่องราวยุติลงแค่นั้น

เพียงได้รู้ว่า 'มู่ฝูหลัน' เดินทางไปตรวจรักษาคนกับ 'แม่ทัพหยวน' เซียงฉางเกิงก็ร้อนรนทนไม่ไหว ออกเดินทางไกลลงใต้มาด้วยตนเอง กระทั่งพบเด็กน้อยที่นางเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมไว้

เมื่อแรกเห็นเขาก็รู้สึกสงสัยเหลือเกินว่า 'ซีเออร์' เด็กคนนี้มีอะไรเพียงลูกบุญธรรม แต่เป็นลูกจริงๆ ของนาง จากใบหน้าที่ประพิมพ์ประพายนางหลายส่วน ส่วนพ่อของเด็กเป็นใครเขาไม่สน ในเมื่อนางรักเด็กคนนี้นัก เขาก็จะมาพาตัวเด็กไป และจะคอยดูว่ามู่ฝูหลันจะทนรออยู่เฉยได้หรือไม่

ซีเออร์มีความเป็นมาเช่นไร เซียงฉางเกิงจะใจร้ายกับเด็กน้อยคนหนึ่งได้เชียวหรือแล้วมู่ฝูหลันจะยอมใจอ่อนให้กับเซียงฉางเกิงหรือไม่ ไปติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ได้เท่า หลังจากนี้ท่านจะนอนกับท่านแม่ข้าทุกคืนเลยใช่หรือไม่ขอรับ"

เขาเห็นเด็กน้อยลืมนอนขึ้นตามเสียงเบา ร่างกระฉ้อร่อยชดตัวเป็นก้อนกลมเล็กๆ อยู่นิ่งได้ผ้าห่ม โผล่ออกมาแต่ใบหน้า นัยน์ตาทั้งคู่จ้องเขา

ชายหนุ่มงุนงง

"พ่จู่ว็บอกว่าได้เท่ากับท่านแม่เป็นสามีภรรยากัน ตอนกลางคืนต้องนอนด้วยกัน นางบอกให้ข้าเป็นเด็กดี นอนเองคนเดียว อย่ารบเร้าท่านแม่ นางกับพี่ตันจะอยู่เป็นเพื่อนข้า" เขา พูดต่อท้ายอีกคำหนึ่ง

เขี่ยฉวางเงิงคิดตามทันแล้ว เขาสบสายตาใสบริสุทธิ์ฉายแววเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง ที่มองตนอยู่ ลู่ๆ บังเกิดความรู้สึกร้อนตัวคล้ายกำลังยื้อแย่งของรักกับเด็กคนหนึ่งที่มีปาน

เขากระแอมกระไอเสียงหนึ่ง "ถ้าเจ้าไม่อยากนอนคนเดียว อย่างนั้นก็กลับไปห้องนั้นแล้วกัน"

เด็กน้อยได้ผ้าห่มสิ้นศิริชะ

"ได้เท่าไปนอนกับท่านแม่ดีแล้ว ข้าแค่อยากขอให้ท่านดีต่อนางมากขึ้น อย่ารังแกนาง ได้หรือไม่ขอรับ อีกอย่างท่านแม่ข้าก็ใจเสาะมาก นางกลัวเวลาฟ้าผ่า จำต้องกอดข้าไว้ ข้าเอง ก็กอดนาง เท่านั้นางก็ไม่กลัวแล้ว คราวหลังถ้าฝนตกฟ้าผ่า ได้เท่าอย่าได้ลืมหอกอดนาง"

”

แนะนำตัวละคร

- * มู่ฝูหลัน ท่านหญิงแห่งแคว้นฉางซา แต่งงานกับเซี่ยฉางเกิง เคยตายมาแล้วชาติหนึ่ง ชาติใหม่ความมุ่งหวังเดียวคือหย่าขาดกับสามี
- * เซี่ยฉางเกิง ผู้บัญชาการทหารที่หนุ่มที่สุดเท่าที่ราชสำนักเคยมีมา อดีตเคยเป็นหัวหน้าโจร มีความฝันคือการได้ครอบครองแผ่นดิน
- * ซีเอ๋อร์ บุตรชายของมู่ฝูหลันกับเซี่ยฉางเกิงในชาติก่อน ชาติใหม่นี้เป็นเด็กกำพร้า มู่ฝูหลันรับเป็นบุตรบุญธรรม
- * หยวนฮั่นตี่ง ลูกชายอดีตเสนาบดีของแคว้นฉางซา มีตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ แอบรักมู่ฝูหลัน
- * มู่เซวียนซิง ฉางซาอ๋อง พี่ชายแท้ๆ ของมู่ฝูหลัน รักน้องสาวมาก
- * จ้าวซีไท่ บุตรชายของฉีอ๋อง เป็นคุณชายขี้โรค เป็นเพื่อนเล่นสมัยเด็กของมู่ฝูหลัน
- * ซีหฺยงเฟิง น้องสาวอดีตคู่หมั้นเซี่ยฉางเกิง คอยดูแลปรนนิบัติ สุหยินผู้เฒ่า แอบรักเซี่ยฉางเกิง
- * หลิวไท่เฮา ไท่เฮาองค์ปัจจุบัน อยากกำจัดบรรดาเจ้าแคว้นต่างๆ มองเซี่ยฉางเกิงเป็นขุนนางคู่มือ

35

ขุนนางกรมพิธีการของแคว้นฉางซาจับหน้าที่พาซื้อจื่อแห่งวังจื่ออ๋อง
เข้าเมือง

เขานั่งบนรถม้าคันใหญ่หรูหรา มีผู้ติดตามขี่ม้าขนานซ้ายขวา
ข้างละหกคนและองครักษ์อยู่ด้านหลังเป็นร้อยๆ คน แม้จะรอนแรม
เดินทางไกล แต่กองเกียรติยศของพวกเขายังคงโอ้อ่าไม่สามัญดูจเดิม

จื่ออ๋องนั้นมีศักดิ์ฐานะพิเศษ เป็นที่รู้จักกันอยู่ในที่ว่าเขาเป็นผู้นำของ
เหล่าเจ้าแคว้น บัดนี้กระทั่งหลิวไทเฮายังต้องให้เกียรติเขาอยู่หลายส่วน
ทว่านับแต่แคว้นฉางซาก่อตั้งขึ้นก็ไม่ใคร่ไปมาหาสู่กับแคว้นอื่นๆ มากนัก
เพราะอยู่ห่างไกลมาถึงแดนใต้ กอปรกับในช่วงหลายปีนี้กำลังตกอยู่ใน
สถานการณ์ลำบาก ครั้นชาวเมืองได้ยินว่าบุตรชายของจื่ออ๋องมาเยือน
ในเวลานี้ก็พากันออกมามุงดู ริมนถนนสองฝั่งมีฝูงชนยืนแน่นขนัด
พอขบวนอาคันตุกะเคลื่อนผ่านมา ดึงดูดสายตาของผู้คนมากเท่าใด

ก็สู้คดี

พวกกลุ่มหลินรออยู่ที่ตึกหน้าหหลวงเห็นขบวนรถม้าเทียมอาชาฟ่งพม่าถึง ชายหนุ่มสวมชุดหรรษาภูงามดูจหยกสลัก แต่เสียดายที่ใบหน้าดูอมโรค ผู้หนึ่งถูกประคองลงมาก็รู้ว่าเป็นจ้าวซีไท่ ต่างกระวีกระวาดเข้าไปต้อนรับ เขามาเยือนแคว้นฉางซาหนี่มีจุดประสงค์เพื่อหาหมอรักษาโรค มู่เซวียนซิงจึงจัดงานต้อนรับเต็มพิธีการ

ราตรีนี้ภายในโถงงานเลี้ยงสว่างไสวไปด้วยแสงโคม บรรดาขุนนาง ของแคว้นฉางซามาร่วมงานกันพร้อมหน้า จ้าวซีไท่ซึ่งมิได้ดื่มสุราด้วย สาเหตุจากสุขภาพพริ้วชอภัยที่ตนเสียมารยาทจนแล้วหนแล้ว

ชายหนุ่มพูดคุยด้วยอัธยาศัยอันดี ท่วงทีก็ริยาก็สุภาพถ่อมตน ไม่ถือเนื้อถือตัวแม้แต่น้อย สามารถได้รับไมตรีจากมวลงหมู่ขุนนางของ แคว้นฉางซาในเวลาอันสั้น ผู้จัดงานกับแขกเหรื่อล้วนสนุกครื้นเครงเต็มที่ ก่อนแยกย้ายกันกลับไปอย่างสำราญบานใจทั้งสองฝ่าย เทียบกับงานเลี้ยง ครั้งที่เซี่ยฉางเกิงมาเยือนเมื่อปีกลาย ไม่ว่าจะบรรยายกาศหรือการเป็นที่ชื่นชอบ ช่างผิดแผกกันราวฟ้ากับดิน

จ้าวซีไท่ถูกจัดให้พักในเรือนรับรองของวังองค์ที่สร้างขึ้นสำหรับ แขกผู้ทรงเกียรติโดยเฉพาะ วันถัดมาลู่หลินมาพบเขา บอกว่าตนเอง ส่งคนไปหาจิวินซานเชิญเผ่าโอสถลงเขามาตรวจอาการให้เขาแล้ว จ้าวซีไท่กล่าวขึ้นทันที "ทำเช่นนั้นมิได้! ตลอดทางที่มายามช้าเอ๋ยนาม ท่านหมอเทวดากับชาวบ้านตามรายทาง ไม่มีคนใดไม่สำนึกในบุญคุณ ความดีของท่าน ท่านผู้อาวุโสเป็นที่นับหน้าถือตาของผู้คน ข้าตั้งใจมาเพื่อ ขอให้ท่านรักษาโรค ไหนเลยจะให้ท่านหมอเทวดาต้องลำบากมาถึงที่นี่

ท่านเสนาบดีลูโปรดขี่ทางสูที่ฟ้านักของท่านเฒ่าโอสถด้วย ข้าจะเป็นฝ่ายไปเยี่ยมคารวะเอง"

จ้าวซีไท่ยอมลดเกียรติไปด้วยตนเองยอมถูกใจลู่อุหลินอย่างยิ่ง เขาขันอาสาเป็นคนพาอีกฝ่ายนั่งเรือไปยังเชิงเขา

จ้าวซีไท่พาผู้ดูแลติดตามไปเพียงคนเดียว เขานั่งเสลี่ยงหามขึ้นเขาไปถึงกระท่อมโอสถ ขอร้องให้หมอเทวดาช่วยรักษาโรคให้ตนด้วยความเลื่อมใสจากใจจริง

เฒ่าโอสถนั้นยึดมั่นในคุณธรรมของผู้เป็นแพทย์ สะพายหีบยาช่วยคนทั่วหล้ามาครั้งก่อนชีวิต รักษาคนโดยมิสนใจชนชั้นสูงต่ำมาแต่ไหนแต่ไร หลังเขาตรวจอาการของจ้าวซีไท่อย่างละเอียดก็กล่าวขึ้น "แม้ว่าชื่อจื่อจะสุขภาพอ่อนแอมาแต่กำเนิด แต่ถ้าที่ผ่านมานี้ไม่ใจร้อนไปใช้ยาฤทธิ์รุนแรงอย่างผิดๆ ก็คงไม่อาการหนักถึงขั้นนี้ บัดนี้พิษยังสะสมในร่างกาย ข้าสามารถลองฝังเข็มขับพิษให้ท่านแล้วรอดูผลอีกที"

จ้าวซีไท่ยินดีปรีดาสุดจะกล่าว เขากล่าวขอบคุณเฒ่าโอสถซ้ำๆ แล้วหันไปเอ่ยกับลู่อุหลินด้วยรอยยิ้ม "ข้าเดินทางมาที่นี่เพื่อรักษาโรคโดยเฉพาะทัศนียภาพของเมืองท่านต่างจากที่อื่นเป็นอันมากประหนึ่งได้ยกรายเข้าแดนนิมาน นับเป็นบุญล้นเหลือที่ข้าได้อยู่ที่นี่พักรักษาตัว หวังว่านางซาอ๋องกับท่านเสนาบดีลู่อุอย่างจริงใจที่ข้ามารบกวน"

ลู่อุหลินได้ยินจ้าวซีไท่ไ่เย็นยอแคว้นนางซาอ๋องยอมชอบใจเป็นธรรมดาพาให้ประทับใจในตัวชายหนุ่มยิ่งขึ้น เขากล่าวยิ้มๆ "ชื่อจื่อเกรงใจไปแล้วท่านเป็นแขกผู้ทรงเกียรติ ยามปกติอยากให้มาเยือนในช่วงจะมาได้ ข้าเพียงหวังว่าชื่อจื่อจะร่างกายแข็งแรง ไม่ให้การมาในครานี้ต้อง

เสียเปล่า"

ในวันเดียวกัน ลูห์ลินกลับไปรายงานต่อมูเซวียนซึ่งว่าจ้าวซีไท่
พำนักอยู่ที่กระท่อมโอสถเพื่อให้หมอเวทศารักษารโรคให้เขาได้สะดวก

จ้าวซีไท่มาถึงราวเดือนสี่ เฒ่าโอสถตรวจอาการเขาทุกวันจน
หนึ่งเดือนให้หลังก็หยุดฝังเข็ม บอกว่าต่อจากนี้แค่ตีหมยาพื้นฟูร่างกาย
ทีละน้อย ใช้เวลาสักกระยะหนึ่งอาการป่วยต้องดีขึ้นแน่

มูผู้หลันรู้ข่าวนี้แล้วเช่นกัน

นางไม่ปรารถนาจะพบหน้าจ้าวซีไท่โดยไม่จำเป็นอีก เมื่อรู้ว่า
เขาพักรักษาตัวอยู่ที่กระท่อมโอสถ หนึ่งเดือนเศษที่ผ่านมานางจึงไม่ได้ไป
ที่นั่นเลย

ราตรีนี้นางเพิ่งพาซีเออร์เข้านอนได้ไม่นาน มีสาวใช้มารายงานว่า
ผู้ดูแลข้างกายจ้าวซีไท่เข้าเมืองมาขอพบนางบอกว่ามีเรื่องด่วน นาง
ลุกจากเตียงออกไป

ผู้ดูแลได้พบนางก็เอ่ยปากขอความช่วยเหลือ กล่าวว่าเฒ่าโอสถ
ลงเขาไปเมื่อสองวันก่อนไม่อยู่ในกระท่อม อาการของซีเออร์ก็จำเพาะ
ต้องมากำเริบเฉียบพลันในคืนนี้พอดี พอได้ยินจากอาต๋าว่าท่านหญิงก็
ตรวจอาการได้ เขาอัปจนหนทางจริงๆ ได้แต่ละลาบละล้งมาขอร้องนาง
ให้ไปช่วยรักษาเฉพาะหน้า

มูผู้หลันตอบตกลงแล้วบอกให้เขารอสักครู่ นางรีบเร่งกลับเข้าห้อง
บอกกับบุตรชายว่า "ซีเออร์ อาจารย์ไม่อยู่ที่กระท่อมโอสถ ทางนั้นมี
คนป่วยคนหนึ่ง แม่ต้องไปตรวจอาการให้เขา แม่จะเรียกแม่หม่มมาอยู่

เป็นเพื่อน เจ้าเข้านอนเองก่อนได้หรือไม่"

ซีเออร์ผงกหัวในทีแรก แต่เขาดูลังเลใจนิดหนึ่งก่อนพูดอ้อมอ้อม
"ท่านแม่ ท่านพาข้าไปด้วยได้หรือไม่ขอรับ ข้าจะไม่รบกวนตอนท่าน
รักษาคนป่วยอยู่"

นับแต่กลับจากเหอซี นางบังเกิดความรู้สึกอย่างหนึ่งว่าซีเออร์
ติดนางมากโดยเฉพาะเวลากลางคืน หากฟ้ามืดแล้วไม่เห็นนาง ดูเหมือน
เขาจะไม่อาจนอนหลับได้อย่างสงบ

หญิงสาวมองบุตรชายที่จ้องตนเองตาแป๋วแล้วใจอ่อนวบ นาง
พยักหน้ากล่าว "ก็ได้ แม่พาเจ้าไปด้วยกัน เจ้าต้องเป็นเด็กดี ห้ามวิ่ง
เล่นพ่านนะ"

"ข้าทราบบขอรับ"

ใบหน้าเล็กๆ ของซีเออร์ฉายแววดีอกดีใจ เขาขานรับเสียงใส่คำหนึ่ง
ก่อนมุดออกจากผ้าห่มทันที

มู่ฝูหลันกับสาวใช้ช่วยกันแต่งกายให้เขาแล้วพาออกจากตำหนักหลวง
ตามตัวผู้ติดตามมา นั่งรถม้าออกนอกเมืองลงเรือไปที่เขาจวินซาน

นางรอดมาถึงกระท่อมโอสถอย่างฉับไว บอกให้สาวใช้อยู่กับซีเออร์
แล้วไปที่ห้องพักของจ้าวซีไท่

นอกประตูมีสาวใช้ยืนอยู่สองคน ข้างในจุดเทียนสว่างไสว จ้าวซีไท่
นอนหลับตาอยู่บนเตียง

ผู้ดูแลก้าวเข้าไปเรียกขานเสียงแผ่วเบา "ซีเออร์จื่อขอรับ"

จ้าวซีไท่ปรือตาขึ้นเห็นมู่ฝูหลันก็ตาเป็นประกาย เขาจะยันกาย

ลูกชิ้นหนึ่ง

มู่ฝูหลันบอกให้เขานอนลงดังก่ำแล้วเดินไปใกล้ๆ ซักถามอาการทางกาย นางตรวจด้วยวิธีดู ฟัง ถาม และจับชีพจรอย่างละเอียดจบก็วินิจฉัยได้อย่างรวดเร็วว่าเขาเป็นไข้เล็กน้อยเพราะโดนความเย็นเท่านั้น ตามธรรมชาติคนที่มีสุขภาพแข็งแรงอาจหายเองได้ในไม่กี่วัน ไม่จำเป็นต้องดื่มยา แต่นางใคร่ตรวจดูว่าร่างกายเขาอ่อนแอกว่าคนทั่วไป จำเป็นต้องขับลมแก้ไข้ให้ทัน่วงที่

มู่ฝูหลันเขียนใบสั่งยาให้เขาขนานหนึ่ง ในกระโถมโอสถมีสมุนไพรพร้อมพริกอยู่แล้ว อาต๋าท้อใบสั่งยาไปจัดยา ไม่นานนักก็ตั้งเตาต้มอย่างว่องไว

จ้าวซีไท่จับจ้องมู่ฝูหลันด้วยสายตารู้สึกผิดเต็มเปี่ยม

"ต้องโทษที่ข้าไม่ระวังจนโดนลมเย็น เรื่องเล็กๆ แค่นี้แต่พวกบ่าวไพร่กลับแตกตื่นไม่เข้าเรื่อง เป็นต้นเหตุให้ท่านต้องมาไกลถึงที่นี่ลำบากท่านแล้วจริงๆ"

ผู้ดูแลมีสีหน้าละอายใจ พุดตำหนิตนเองอยู่ตลอด

มู่ฝูหลันคลี่ยิ้มบอกกับจ้าวซีไท่ว่าอีกประเดี๋ยวดื่มยาแล้วรีบพักผ่อน จากนั้นสาวทำเดินออกไป

ผู้ดูแลตามออกมากล่าวอย่างวิงวอน "ท่านหญิงรั้งอยู่ที่นี้ชั่วคราวได้หรือไม่ขอรับ พักก่อนร่างกายของเชื้อจืดดีขึ้นบ้างอย่างไม่ง่ายตายต้องโทษคนรับใช้อย่างพวกบ่าวที่ไม่เอาไหน ไม่ดูแลเชื้อจืดให้ดีขึ้นล้มป่วยท่านแต่โอสถไม่อยู่ ส่วนอาต๋าดูนั้นรู้จักแต่สมุนไพร ตรวจโรคไม่เป็น อีกทั้งที่นี่ยังอยู่ห่างจากเมืองพอควร บ่าวห้วนนี้ใจว่าพอท่านหญิงไปแล้ว

อาการจะกำเริบขึ้นอีกขอรับ"

ผู้ดูแลอ่อนวอนไม่หยุด

พามีตสนิทแล้ว อีกทั้งจากตัวเมืองมาถึงที่นี่ก็ไม่ใช่ใกล้จริงๆ ซ้ำยังเป็นทางน้ำช่วงหนึ่ง

ใจผู้ดูแลนั้นไม่อยากพาซีเออร์เดินทางยามวิกาลเช่นกัน อีกทั้งในกระท่อมโศกก็มีห้องของนางอยู่ สำหรับที่นี้นางเป็นเช่นเจ้าของที่แห่งนี้ครึ่งหนึ่ง จึงเอ่ยขึ้น "ข้าอยู่ที่นี้ก็ได้ ท่านวางใจเถอะ"

ผู้ดูแลถอนหายใจโล่งอกแล้วพรั่นกลัวว่าขอขอบคุณซ้ำๆ

ผู้ดูแลนั้นเรียกให้คนจัดห้องให้ตนเองกับซีเออร์แล้วอยู่ค้างแรมคืนหนึ่ง

เช้าวันรุ่งขึ้นนางไปดูจ้าวซีไท่

เขาลงจากเตียงแล้ว ทำทางสดชื่นไม่เลว แต่อาการไข้ยังไม่หายดี

นางเป็นเจ้าของเรือน เขาเป็นอาคันตุกะ นางรู้ว่าร่างกายเขอ่อนแอมาแต่วัยเยาว์ แม้จะเจ็บป่วยเล็กน้อย ทว่าก่อนเขาหายสนิท ผู้ดูแลนั้นไม่กล้าชะล่าใจ นางส่งคนกลับเข้าเมืองไปบอกกล่าวผู้ลู่ที่ว่าตนจะอยู่ที่นี้ต่อชั่วคราว

ด้านซีเออร์ไม่อยากกลับไปก่อน นางก็ตามใจเขา

นางเขียนใบสั่งยาให้จ้าวซีไท่ใหม่ ปรับปริมาณยาให้เหมาะสมขึ้น และกำชับให้เขาพักผ่อนมากๆ ตอนกลางวันมีเวลาว่าง นางก็ไปทำงานในแปลงสมุนไพรข้างหลัง

เวลานี้เป็นต้นคิมหันตฤดู อากาศอบอุ่นขึ้นที่ละน้อย ไม่เพียงต้นสมุนไพรในแปลงที่เริ่มเจริญงอกงาม พวกวัชพืชก็เช่นกัน แต่ไม่ได้

กำจัดสองสามวันก็จะขึ้นเต็มไปหมด

ซีเออร์ติดตามอยู่ข้างหลังนาง ประเดี๋ยวช่วยยกอนหนู้า ประเดี๋ยวเซ็ดเหงื่อให้ ละม้ายฝั่งน้อยจอมขยันตัวหนึ่งบินจวดเฉวียนไปมาอย่างมีความสุข

มู่ฝูหลันบอกให้อาต้าไปหยิบตะกร้าสานมาใบหนึ่ง

"ข้าไป ข้ารู้ว่าอยู่ตรงที่ใด เมื่อก่อนข้าเคยช่วยหยิบให้อาจารย์ขอรับ"

ซีเออร์ตะโกนพูดแล้วโยนหนู้าในมือทิ้ง หมุนกายวิ่งออกไป

มู่ฝูหลันหันหน้ามองตามแผ่นหลังของบุตรชายที่วิ่งไปทางเรือนราวกับกลัวอาต้าแย่งงานเขาทำแล้วกลับยิ้มไม่อยู่

"คุณชายน้อยข้าๆ ขอรับ ระวังจะหกล้ม" อาต้าจะตามไป

มู่ฝูหลันกล่าว "ไม่เป็นไร ให้เขาไปหยิบเถอะ"

ซีเออร์วิ่งเข้าเรือนแล้วหาตะกร้าเจอออย่างรวดเร็ว ตอนเขาหอบมันไว้ในอ้อมแขนเดินถึงหน้าประตูก็หยุดฝีเท้า

เด็กน้อยเห็นบุรุษคนนั้นที่เชิญมารดาตนมาตรวจโรคให้ยื่นขวางทางอยู่เบื้องหน้า

ซีเออร์รู้ว่าใครๆ ต่างเรียกขานเขาว่า 'ชื่อจื่อ'

ชื่อจื่อมองเขาด้วยใบหน้าประดับรอยยิ้มอบอุ่น ยังกัวกมือเป็นเชิงเรียกเขาไปหา แต่ซีเออร์ยืนนิ่งไม่เข้าไป

ด้วยเหตุนี้ชื่อจื่อจึงเป็นฝ่ายเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขาเอง โนม้ตัวลงพร้อมก้มบักแขนขึ้น หยกพกเนื้อไสแวววาวขึ้นหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในมือประหนึ่งเสกออกมา

ตอนเช้าซีเออร์เคยเห็นหยกพกชิ้นนี้ห้อยอยู่ตรงสายคาดเอวของ

ชื่อจื่อ มั่นเป็นของติดกายของเขา

"เจ้าก็คือซีเออร์?" เขาพูดอย่างยิ้มแย้ม "ข้าแต่เจ้า เป็นชื่อจื่อแห่งวังฉีฉอง ข้าชมชอบเจ้ามาก ขอมอบสิ่งนี้ให้เจ้าเป็นของขวัญแรกพบ ภูมิใจเจ้าหรือไม่"

ซีเออร์สบตากับบุตรชายของฉีฉองที่อมยิ้มมองตนอยู่ครู่หนึ่ง ทว่าไม่กล่าววาจาใดในทีแรก ครั้นเห็นอีกฝ่ายยกมือขึ้นอีกข้างทำท่าเหมือนจะยื่นมาลูบหัวตน เขาถอยหลังก้าวหนึ่ง กล่าวว่า "ขอบคุณชื่อจื่อมาก แต่ต้องให้ท่านแม่บอกว่าได้เสียก่อน ข้าถึงจะรับ"

เจ้าซีไท่ชะงัก

ซีเออร์พูดจบก็เดินผ่านหน้าเขาไป

วันนี้ล่วงผ่านไปแล้ว หากแต่อาการป่วยของเจ้าซีไท่ยังไม่ใคร่ดีขึ้นสักเท่าใด ราตรีนี้มีผู้หลับหลันจึงพักในกระท่อมโอสถต่อ

นางโอบกอดร่างนุ่มนวลของบุตรชายที่นอนซุกอยู่ในอ้อมอกตน พลันรับรู้ได้ว่าเขาขยับตัวดุคดี นางลืมหัดตาขึ้นเฝ้าถามเขา "ไฉนยังไม่หลับอีก"

ซีเออร์ยื่นปากไปพูดข้างใบหูนาง "ท่านแม่ ชื่อจื่อคนนั้นชมชอบท่าน เหมือนกับแม่ทัพหยวนไน้หรือไม่"

ผู้หลับหลันอิงไปชั่วอึดใจแล้วกล่าวขึ้นทันที "ซีเออร์ อย่าพูดส่งเดช"

เด็กน้อยสองจิตสองใจก่อนพูด "ตอนกลางวันข้าเห็นเขาแอบมองท่านบ่อยๆ เวลาเรามองท่านตาไม่กะพริบเลย แม่ทัพหยวนก็เป็นเช่นเดียวกัน พวกเขาชอบมองท่านเช่นนั้น"

เขาพูดจบแล้วนิ่งเงียบไป น้ำเสียงแผ่วรยดิ่งด้นน้อยๆ อย่างไม่ยอมให้แก้ต่าง

มู่ฝูหลันเข้าใจในที่สุด นางรีบกระหวับวงแขนกอดร่างเล็กๆ แบนอกเอ่ยปลอบเขา "ซีเออร์มองผิดไปจริงๆ แม่กับซื่อจื่อ ยังมีแม่ทัพหยวนล้วนแต่ไม่เกี่ยวข้องกัน คนที่แม่ชมชอบมีซีเออร์เพียงคนเดียว"

หลังถ้อยคำนี้ของนาง รวากับเจ้าตัวน้อยในอ้อมแขนคลายใจลงได้ นัยน์ตาเขากลับมาเป็นประกายดังเดิม

"เออล่ะ นอนได้แล้วกระมัง"

มู่ฝูหลันคลี่ยิ้มแล้วจูบหน้าผากเขา

ซีเออร์หลับตาลงอย่างว่าง่ายทันควัน

นางดึงชายผ้าห่มของเขาให้เข้าที่แล้วหลับตาลงเช่นกัน ผ่านไปชั่วครู่ก็รู้สึกว่เจ้าตัวน้อยในอ้อมแขนขยับตัวอีก

"ท่านแม่ ข้าคิดได้แล้ว" เด็กชายเอ่ยต่อว่า "เรื่องนี้ไม่เป็นไรเลยขอรับ วันหลังถ้าท่านแม่ชมชอบคนใด ข้าก็จะชมชอบคนผู้นั้นเหมือนท่านแม่"

มู่ฝูหลันลื้มตาขึ้นด้วยความประหลาดใจ เมื่อสายตาปะทะกับดวงตาใสบริสุทธิ์เปี่ยมความจริงใจของบุตรชายที่มองดูตนอยู่ ตรงกลางอกก็เอ่อท้นไปด้วยความรู้สึกอ่อนโยนไม่สิ้นสุดที่แผ่ความหวานชื่นและขมชื่นผสมปนเปกันไป

นางสะกดอารมณ์ที่อยากหลั่งน้ำตาเอาไว้ สวมกอดบุตรชายไว้กับอกแน่นๆ พลังกล้าวขึ้น "นอนเถอะ แม่จะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าเอง"

ซีเออร์ใช้เรี่ยวแรงกำลังไปมากกับการถอนหญ้าอย่างขยันขันแข็ง ตลอดช่วงกลางวัน ส่งผลให้เขาเหนื่อยอ่อนเต็มที่ พอดอนนี้สบายใจแล้ว

จึงหลับไหลไปอย่างรวดเร็ว

มีผู้หันมองบุตรชายที่รักยิ่งหลับสนิทอยู่ข้างกายพลางค่อยๆ
หลับตาลง

36

ฟ้าสว่างแล้ว ตอนเช้าตรู่ของต้นฤดูร้อนมีกลิ่นหอมฟุ้งๆ ของยาต้ม
ลอยอวลรยรินภายในกระท่อมไอสถ ซีเออร์รี่ยังอยู่ในห้วงนิทรา มู่ฝูหลัน
ลุกจากเตียงจรดผีเท้าเดินย่องออกนอกห้อง

สาวใช้ที่รออยู่หน้าประตูเห็นมู่ฝูหลันก้าวออกมาก็เดินปรีเข้าไป
กระซิบบอกทันที "เมื่อเช้าพอบ่าวต้มยาเสร็จยกไปให้ จากนั้นย้อนกลับไป
แอบดูตามที่ท่านหญิงกำชับ เห็นชื่อจื่อตี๋มไปไม่กี่คำก็เทที่เหลือทิ้งไป
เจ้าค่ะ"

ข้อกังขาในใจหญิงสาวได้รับความกระจ่างโดยพลัน นางมิได้
พูดอะไรอีก แต่กำชับสาวใช้ให้เรียกคนเก็บของเตรียมกลับเมือง ส่วน
ตนเองไปที่ด้านหน้ากระท่อมไอสถ ให้คนไปเชิญผู้ดูแลของวังจื่อต๋องมา
แล้วกล่าวว่า "ข้าจะกลับวันนี้แล้ว หลังจากนั้นจะเรียกหมอบระจำวังอ่อง
มาอยู่ที่นี้แทนข้า ท่านคอยดูแลชื่อจื่อตี๋มด้วย บอกให้เขาดูแลตนเองให้ดี"

บนหน้าผู้ดูแลเผยรอยไม่เต็มใจทันใด เขาพูดอ่อนวอน "เมื่อครู่ บ่าวไปดูชื่อจื่อมา อาการป่วยของเขายังไม่หายดีเลย บ่าวกำลังคิดจะเชิญ ท่านหญิงไปตรวจให้อีกที สุขภาพของชื่อจื่ออ่อนแอตั้งแต่เล็ก ครั้งนี้ได้ยินคำเล่าลือถึงหมอเวทดาของท่านเฉาโอสถ ถึงได้ตัดสินใจเดินทางไกล โดยไม่ระย่อมาถึงที่นี่เพื่อขอให้รักษาโรคให้ด้วยความตั้งใจจริง ตอนแรก พระชายาไม่ยินยอม แต่เป็นเพราะชื่อจื่อมีใจมุ่งมั่นแน่วแน่ถึงอนุญาติให้มา กระนั้นก่อนออกเดินทางยังกำชับฝากฝังกับบ่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากให้ หมอธรรมดามา บ่าวหวังใจว่าอาจรับมือไม่ไหว ท่านหญิงเป็นศิษย์ของ หมอเวทดา ท่านหมอไม่อยู่ ก็รีบกว่นท่านหญิงอยู่ต่ออีกสามวัน รอเมื่อ อาการของชื่อจื่อดีขึ้นบ้างแล้วค่อยกลับไปเถาะขอรับ"

ผู้ดูแลหันเอ่ยขึ้น "ข้ารู้ว่าท่านชื่อสัตย์ภักดี เพียงแต่ว่าข้อแรกอาการป่วย สองวันนี้ของชื่อจื่อจริงๆ แล้วสามัญอย่างมาก หมอประจำวังองค์ก็เพียงพอ จะรับมือได้ ข้อสองฝากท่านบอกต่อชื่อจื่อด้วยว่าหากตัวเขาเองไม่ทำตาม คำสั่งหมอ ไม่ยอมกินยาดีๆ อย่าว่าแต่ซ้ำเลย ถึงท่านเฉาโอสถอยู่ เกรงว่า คงเปล่าประโยชน์เช่นกัน"

ผู้ดูแลงงัน "ถ้อยคำนี้ของท่านหญิงมีความหมายใดขอรับ"

ผู้ดูแลหันกล่าว "ท่านถามเขาก็รู้อเอง"

ผู้ดูแลจะล่งรู้ว่าจำรวชี่ไ้เทาทั้งได้เช่นไร ในสายตาเขา อาการป่วยของชื่อจื่อจะหนักหรือเบาล้วนมิใช่เรื่องเล็ก เมื่อเฉาโอสถไม่อยู่ก็ต้อง ให้ศิษย์ของเฉาโอสถตรวจดู อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่วางใจคนอื่น ถึงอย่างนั้น เขาก็สังเกตจากน้ำเสียงของหญิงสาวขณะนี้ได้เช่นกันว่าไม่เปิดช่องให้ ต่อรอง เขาซึ่งใจครุ่นหนึ่งแล้วตั้งท่าจะหมุนกายเดินย้อนกลับไปแล้ว

ได้ยินเสียงผีเท้าถีกระชั้นดังขึ้นข้างหลังระลอกหนึ่ง

ผู้ดูแลหันศีรษะไปเห็นจ้าวซีไท่มาถึงอย่างร้อนรน

ดูเหมือนชายหนุ่มมาด้วยความเร่งรีบ เขาหยุดผีเท้าแล้วยังหอบหายใจน้อยๆ เบี่ยงหลบมือของผู้ดูแลที่ยื่นมาจะประคองตนแล้วบอกให้ถอยไป

ผู้ดูแลจำต้องเดินออกไปอย่างจวนปัญญา

ตรงหน้าประตูเหลือผู้หลันคนเดียวแล้ว จ้าวซีไท่ไม่นำพาว่าตนเองยังหายใจไม่เป็นจังหวะอยู่ สืบเท้าเข้าไปพูด "เมื่อครู่เห็นสาวใช้ของท่านจับเก็บข้าวของอยู่ ท่านจะกลับเมืองวันนี้แล้วหรือ มีผู้ให้ข้าตามท่านกลับไปพร้อมกันเถอะ ถึงทิวทัศน์ที่นี่จะงดงาม แต่เจียบเหงาอยู่บ้าง..."

"ชื่อคือ ยาทึ่ยกไปให้ ท่านได้ดื่มหรือไม่"

ผู้หลันย่นถามเขาคำหนึ่ง

จ้าวซีไท่ชะงักไป จากนั้นทำหน้าที่เจียนลงคลืบคล้ายเข้าใจอะไรบางอย่างแล้ว

ราวสองเดือนก่อน ชาวที่ผู้หลันหมางใจกับเซียฉางเกิงจนถูกส่งตัวจากเหอซีกลับแคว้นฉางซาส่งมาถึงเมืองหลวง ตอนนั้นตัวจ้าวซีไท่อยู่ที่นั่นพอดี เขาสุดแสนจะยินดี ตัดสินใจมาแคว้นฉางซาทันที

สำหรับจ้าวซีไท่แล้ว ผู้หลันซึ่งเป็นเพื่อนเล่นที่วังหลวงในกาลก่อนเป็นดังภาพงดงามตรงกลางใจ ตลอดหลายปีมานี้เขามักคิดถึงนางเสมอ หากไม่มีโอกาสพบกันอีก ชาตินี้นางคงเป็นได้แค่ภาพฝันเท่านั้น

ทว่าปีที่แล้วเขากลับได้เจอนางที่เมืองหลวงอีกครั้ง

ไม่พบกันหลายปี รูปร่างในส่วนลึกของหัวใจก็กลายเป็นหญิงงาม

มีเลือดเนื้อจิตใจผู้หนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้า

ตั้งแต่ปราดแรกที่จ้าวซีไท่มองเห็นหญิงสาว เขาก็ไม่สามารถลืมเลือนนางได้อีกเลย เพียงนึกซังกัที่พบกันซ้ำเกินไป เขาถึงไม่ได้ชิงแตงนางเป็นภรรยาก่อนchieยฉางเกิง ตอนนี้มีชิง่างๆ กว่าจะได้รู้ว่านางหวนคีนส์แคว้นฉางซาแล้ว มีหรือเขาจะละทิ้งโอกาสที่ได้ใกล้ชิดนางไป

ต่อให้ยามนี้เขาทำอะไรไม่ได้ ขอแค่ได้เห็นหน้านางบ่อยๆ เขาก็อิมเอมเปรมใจลั่นเหลือแล้ว

ข้ออ้างของเขายอมต้องเพื่อรักษาโรคเป็นธรรมดา

มารดาของเขาไม่มีใครเชื่อถือฝีมือของเฒ่าโอสถสักเท่าไร และไม่วางใจให้เขาเดินทางไกลเอง เริ่มแรกนางไม่ยอมอนุญาต บอกว่าถ้าเขาอยากหาหมอจริงๆ จะส่งคนไปเชิญเฒ่าโอสถมาให้ลั่นเรื่อง

จ้าวซีไท่จะยอมแพ้ได้อย่างไร เขาพูดว่าตั้งแต่เด็กจนโตตนเองถูกกักขังประหนึ่งนักโทษ คราวนี้เขาอยากออกไปข้างนอกทั้งเพื่อรักษาโรคและผ่อนคลายจิตใจ หากนางไม่อนุญาต เขาจะไม่รักษาโรคต่อแล้ว เป็นหรือตายก็ปล่อยไปตามยถากรรม ถึงอย่างไรเขาก็มีชีวิตอยู่อย่างน่าเบื่อหน่าย ซายาฉื่อคงขัดความต้องการของบุตรชายไม่ได้ถึงตกปากรับคำ

หลังจากมาถึงแล้วเขาไม่นึกว่าอาการป่วยจะดีขึ้น แน่นอนว่าน่ายินดี แต่เขาประจักษ์ว่าดูแลสุขภาพตนเองไม่มีโอกาสอันใด ด้วยเหตุนี้เขาสบโอกาสช่วงที่เฒ่าโอสถลงเขาพอดี จงใจไม่ห่มผ้าตอนเข้านอนคืนก่อน

แม้เป็นช่วงตันฤดูร้อนแล้ว ทว่าบนเขาจะหนาวเย็นในยามดึก

อีกทั้งที่ผ่านมายามอยู่ในวังอ่อนมักต้องรอถึงปลายฤดูใบไม้ผลิจึงจะหยุดให้ไออุ่นในห้อง กระนั้นต่อให้เป็นเวลานี้เขาก็ยังห่มผ้าไหมที่อบอุ่นอยู่เป็นปกติ

ผ่านไปคืนหนึ่ง วันรุ่งขึ้นเขาก็รู้สึกไม่ค่อยสบาย แต่เจตนาพูดว่า 'อาการหนัก' เพื่อส่งผู้ดูแลเข้าเมือง ทำยที่สุดก็เชิญผู้หลันมาได้สมตั้งใจ โหนเลยเขาจะหักใจให้นางกลับไปอย่างรวดเร็วปานนี้

ผู้หลันเพิ่งมองเขาพลงพูด "ชื่อจื่อเดินทางมาไกล ร่างกายท่าน ล้าค่านัก ถ้าเกิดอะไรผิดพลาดขึ้นในแคว้นฉางซาข้า พี่ชายข้าคงอธิบาย กับบิดามารดาของท่านได้ยาก ท่านมาเยือนหนนี้ ผู้คนทั่วทั้งแคว้นฉางซา ตั้งแต่ผู้สูงศักดิ์อย่างที่ชายข้าไปจนถึงข้ารับใช้ต่ำต้อยของที่นี่ ล้วนแล้วแต่ ถือท่านเป็นคนสำคัญ หุมเทแรงกายแรงใจอยากให้อาการป่วยของท่านดีขึ้น ในเร็ววัน ท่านกลับกระทำเรื่องเหลวไหลเยี่ยงนี้ ข้าไม่กลับแล้วจะรั้งอยู่ต่อไป เพื่ออันใดอีก" ว่าแล้วก็ก้าวขาจะออกเดิน

จ้าวซีไท่พุดเหนียวรั้งนางไว้อย่างลนลาน

"เป็นความผิดของข้าคนเดียว ข้าไม่สมควรโทษกท่าน ข้าบอกความจริงกับท่านเสียทั้งหมดเรื่อง ที่ข้าป่วยเป็นไข้เพราะปล่อยให้ตนเอง โดนความเย็น! ข้ามาที่นครานี้ไม่เพียงอยากรักษาโรค ยังอยากเจอ หน้าท่านด้วย ข้ามาถึงตั้งนานเพียงนี้ นอกจากวิธีนี้แล้ว ข้าก็คิดไม่ออกว่า สมควรทำเช่นไรจึงจะได้พบท่านอีก..."

ผู้หลันมองเขาพร้อมกับมุ่นคิ้วน้อยๆ

ใบหน้าของจ้าวซีไท่แดงก่ำ

"ข้าผิดไปแล้ว ท่านเห็นแก่ที่พวกเรารู้จักกันมาแต่เยาว์วัย อภัยให้

ข้าสักรั้งเถอะ วันหลังข้าไม่กล้าหลอกหลวงท่านแล้ว"

นางนิงเสียบไปชั่วคราวก่อนจะกล่าว "ช่างเถิด เรื่องนี้ก็แล้วกันไปเท่านี้ ท่านดื่มยาตามเวลา ข้ากลับไปจะเรียกหมอประจำวังอ้อมมาที่นี่"

"ข้าก่อน ท่านหญิง!"

เขาเห็นนางหันหลังไปก็รีบเรียกไว้เป็นคำรบที่สอง

"ท่านหญิง อันที่จริงข้ามาคราวนี้ยังมีเรื่องสำคัญอยากพูดกับท่าน เป็นเรื่องเกี่ยวกับเซี่ยฉางเกิง"

มีผู้หลันลั้งเลเล็กน้อยก่อนหยุดฝีเท้า

จ้าวซีไท่สาวเท้าเร็วเดินไปตรงหน้านาง

"ท่านคิดว่าไท่เฮาทรงไว้วางพระทัยคนแซ่เซี่ยผู้นี้สักปานใด ยามนี้พระนางเพียงต้องการใช้คนเท่านั้น ขอแค่มีคนเก่งแทนที่เขาได้ จุดจบของคนแซ่เซี่ยจะมาถึงไม่ช้าก็เร็ว"

เขาเหลียวซ้ายแลขวาแล้วลุดลุ่มเสียลง

"ท่านหญิง ข้าเห็นท่านเป็นคนฝ้ายเดีวกันจริงๆ ถึงไม่ปิดบังท่านเวลานี้ท่านพ่อของข้ามีเพียงเห็นว่าผู้มีความสามารถให้ราชสำนัก ยังส่งคนแฝงกายอยู่ในเขตเหอซีคอยสืบข่าวสังเกตการณ์เพื่อช่วยขจัดปัญหาในภายภาคหน้า เซี่ยฉางเกิงนั้นอ้างเหตุผลต่อต้านชาวเหนือ ทั้งลอบสะสมเสบียงธัญพืช ผูกใจคน และใช้อำนาจเกินขอบเขตของตนเอง ทหารในเหอซีรู้จักแต่เขา ไม่รู้จักราชสำนักและไท่เฮา ทั้งหมดนี้ไม่มีข้อใดไม่เป็นการคิดคดกบฏต่อแผ่นดิน รอดได้หลักฐานในมือแล้วนำขึ้นถวายแก่ไท่เฮา ไปต้องกลัวว่าจะโค่นล้มเขาไม่ได้แล้ว เมื่อเขาพบจุดจบแล้ว ท่านวางใจได้เต็มที่ วันหลังท่านพ่อของข้าต้องคุ้มครองแคว้นฉางซาของท่าน"

ให้ปลอดภัยแน่นอน"

หากฉันจะไม่ดีสักอย่างเหมือนที่เห็นภายนอกจริง ภายหลังก็คงไม่สามารถตั้งตนเป็นใหญ่จนแทบจะแทนที่ราชสำนักและเป็นศัตรูกับเชื้อฉางเกิงได้

ดังนั้นเรื่องเขาสวมครวบรวมคนเก่งเป็นพรรคพวกอยู่ลับๆ จึงไม่ทำให้หมู่ผู้หลังประหลาดใจแม้แต่หน่อย

บัดนี้ราชสำนักเป็นเช่นตะวันลับฟ้า งานที่เกี่ยวกับบ้านเมืองล้วนอยู่ในการควบคุมของเหล่าพระญาติ ถึงขั้นนี้แล้ว หากมีผู้ใดมักใหญ่ใฝ่สูง และมีกำลังความสามารถสักหน่อยบังเกิดความคิดชิงอำนาจก็หาใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด

แต่ที่นางคิดไม่ถึงคือเพื่อกำจัดเชื้อฉางเกิง ฉื่ออ๋องถึงกับส่งคนไปแทรกซึมอยู่ในเหอซีเพื่อรวบรวมหลักฐานแล้ว

คนแรกคือจางปิ่น คนต่อมาคือฉื่ออ๋อง กระทั่งหลิวไทเฮาก็ไม่แน่ว่าจะเชื่อใจเชื้อฉางเกิงอย่างเต็มที่ได้อีกต่อไป

ถึงอย่างนั้นไม่ว่าเชื้อฉางเกิงตกอยู่ในสถานการณ์ใด นางก็ไม่จำเป็นต้องกังวลใจแทนเขา

นางมองจ้าวซีไท่พลางคลายยิ้ม

"ชื่อจื่อ ขอบคุณท่านมากที่บอกกล่าวให้รู้อย่างตรงไปตรงมา เพียงแต่ข้าไม่เข้าใจว่าเมื่อเชื้อฉางเกิงโดนโค่นลงแล้ว ท่านพ่อของท่านจะอาศัยสิ่งใดมาคุ้มครองแคว้นฉางซาของข้าให้ปลอดภัยจากหลิวไทเฮา"

จ้าวซีไท่กล่าว "ท่านหญิง ข้าคิดเตรียมไว้ให้พวกท่านแต่แรก แคว้นฉางซากับเชื้อฉางเกิงเกี่ยวดองกันมาหลายปี พวกท่านจับได้ว่า

เขาคิดไม่ซื่อมานานแล้ว และเป็นเพราะเหตุนี้เองช่วงที่ผ่านมาถึงตีตัวออกหากจากเขา พ่อท่านพ่อของข้ามีหลักฐานแล้ว ถึงเวลาพวกท่านค่อยทำตามแผนการของท่านพ่อข้า ออกโรงช่วยยืนยันอีกแรงก็จะมีโอกาสชนะมากขึ้น หลังกำจัดเขาได้แล้ว คนที่ทำงานรับใช้หลิวไทเฮาได้ก็เหลือแต่ท่านพ่อคนเดียว หลิวไทเฮาจะทำอะไรพวกท่านได้เล่า ขอเพียงพวกท่านเต็มใจสวามิภักดิ์ ข้าจะช่วยหนุนพวกท่านเอง! ท่านพ่อข้าชื่นชมคนดีมีฝีมืออย่างมาก แคว้นฉางซาของพวกท่านเป็นสถานที่ยอดเยี่ยม ผู้คนเก่งกาจ เพียงยอมสวามิภักดิ์จากใจจริง ท่านพ่อต้องต้อนรับด้วยความยินดี วันหน้าอย่าว่าแต่จอมโจรแซ่เซี่ยผู้นั้นเลย ต่อให้เป็นใครอื่นที่ใด..."

เขาหยุดเว้นจังหวะแล้วกล่าวเป็นนัยๆ

"ขอแค่มีความแค้นกับแคว้นฉางซาของพวกท่าน ไม่ว่าใครก็ตาม พวกท่านอยากล้างแค้นก็มีใช่ไปไม่ได้"

จ้าวซีไท่พูดพลางเดินเข้าไปหานาง

"ท่านหญิง เสด็จอาหญิงของท่านเคยเป็นถึงสองเฮาผู้สูงศักดิ์ ส่วนท่านมีชาติกำเนิดสูงส่งกลับถูกบังคับให้ออกเรือนไปกับคนแซ่เซี่ย ต้องได้รับความคับข้องหมองใจมากมาย รอเมื่อคนแซ่เซี่ยจบชีวิตลง ท่านหมดพันธะจากเขาทุกอย่างแล้ว ข้าจะแต่งท่านเป็นภรรยา หลังจากข้ามาที่นี่ได้ยินว่าเขาจวินซานมีเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ ข้าจ้าวซีไท่เต็มใจสาบานต่อท่านเทพว่าทุกถ้อยทุกคำที่พูดตอนนี้วันนี้ล้วนมาจากใจจริง หากมีคำใบ้ปดแม้เพียงครึ่งคำ ภายภาคหน้าขอให้ข้าไม่ได้ตายดี"

เขาหยุดยืนเบื้องหน้าหญิงสาว จ้องนางนิ่งๆ และกล่าวอย่าง

ซัดถ้อยซัดคำ

มู่ผู้หลันกล่าว "ขอบคุณชื่อจื่อที่ให้เกิดริชชา แต่เรื่องคู่ครองของชื่อจื่อย่อมต้องเตรียมการเลือกสรรไว้แล้ว ไม่มีทางเป็นคนจากแค้วนฉางซาอย่างแน่นอน"

"ท่านเป็นห่วงทางท่านพ่อท่านแม่ของข้าหรือ ท่านวางใจได้ รอข้าหายป่วยแล้ว ท่านอดทนรอข้า ข้าเร็วข้าต้องตัดสินใจเรื่องของตนเองได้แน่"

เขาคล้ายอุกคิดบางอย่างขึ้นได้

"จริงสิ ถ้าท่านแต่งงานกับข้า วันหลังข้าจะเห็นซีเออร์บุตธรรณธรรมของท่านเป็นดังลูกในไส้" ว่าแล้วก็ยื่นมือมาหานางด้วยสีหน้าท่าทางตื่นเต้น

มู่ผู้หลันเบี่ยงกายหลบไปด้านข้าง

"จ้าวชื่อจื่อ ข้าซาบซึ่งเป็นอันมากกับความจริงใจที่ท่านมีให้ข้า แต่ข้าไม่ได้คิดกับท่านเป็นอื่น หลังจากนั้นชื่อจื่อโปรดอย่าเอ่ยถึงเรื่องแต่งงานออกเรือนอีก จะได้ไม่ต้องลำบากใจมากขึ้นโดยใช่เหตุ ข้าจะกลับเมืองก่อนแล้ว ท่านพักรักษาตัวให้มากเถิด"

นางก้าวขาออกเดินไป

จ้าวซีไท่มองตามแผ่นหลังของนาง ดวงตาเฉยรอยผิดหวังอย่างปิดไม่มิด เขายืนเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งถึงไล่ตามไปอีก

"ช่างเถิด ในเมื่อท่านไม่ต้องการ ข้าไม่พูดเรื่องนี้ก็ได้ แต่ข้อเสนอของข้าเมื่อครู่มีแต่ผลดีไม่มีผลเสียใดๆ ต่อแค้วนฉางซา ท่านไม่จำเป็นต้องปฏิเสธเพราะข้าเลย"

การสวมวิกดีต่อคือต้องแฝงความหมายไว้สองประการ

นอกจากต้องช่วยยืนยันความผิดของเขียงางเงิงแล้ว เมื่อคือต้อง
ก่อกบฏ แคว้นฉางซาต้องสนับสนุนเงินทอง เสบียง และกำลังคนเพื่อ
แลกเปลี่ยนกับการคุ้มครองเป็นธรรมดา

"ท่านเชื้อข้า ยามนี้สถานการณ์เลวร้ายถึงขั้นนี้ เว้นแต่สวมวิกดี
ท่านพ่อข้า พวกท่านก็ไม่มีหนทางที่ดีไปกว่านี้แล้วจริงๆ ข้าไม่มีทาง
ให้ร้ายท่าน ข้าหวังดีต่อพวกท่านถึงพูดเรื่องเหล่านี้กับท่านนะ"

จ้าวซีไท่มองนางด้วยสายตาร้อนรุ่มใจ

มู่ฝูหลันชะงักทำนิ่ง ตรึกตรองเล็กน้อยแล้วกล่าวกับเขา "ข้าขอ
ขอบคุณในคำเตือนอันปรารถนาดีของชื่อจื่อเป็นอย่างมาก แต่เรื่องนี้
มิใช่เรื่องเล็ก ข้าตัดสินใจไม่ได้ ข้าจะนำไปบอกต่อพี่ชายข้าแล้วค่อย
ให้คำตอบ"

จ้าวซีไท่กล่าว "ได้ ข้าจะรอ"

นางอมยิ้มพยักหน้ากับเขาแล้วเดินจากไปทันที

สาวใช้เก็บของเสร็จแล้ว มู่ฝูหลันบอกให้อาตาดูแลเรื่องยาของ
จ้าวซีไท่ให้ดี จากนั้นพาซีเออร์ลงเขา

ตรงปากทางแยกที่เชิงเขามีกระโจมกางเรียงรายเป็นที่พักชั่วคราว
ของเหล่าผู้ติดตามของจ้าวซีไท่ทั้งหมด

ขณะมู่ฝูหลันใกล้จะลงมาถึงที่นั่นก็ได้ยินเสียงเรียกดังมาจาก
ด้านข้าง "ท่านหญิง โปรดหยุดก่อนขอรับ"

นางฉินหน้าไป

หลังดงไม้ริมทางมีคนผู้หนึ่งแต่งกายเป็นผู้ติดตามของจ้าวซีไท่

โผล่ออกมาแสดงค่านับต่อนางอย่างพินอบพิเทา เขาเคลื่อนกายมาใกล้ แล้วพูดเสียงเบา "ท่านมุขมนตรีจางมีสารฉบับหนึ่ง สั่งให้บ่าวนำมา มอบให้ท่านหญิงขอรับ"

มู่ฝูหลันแจ่มแจ้งในบัดดล

นี่เป็นคนของจางบัน

นางใคร่ครวญอึดใจหนึ่งแล้วบอกให้ผู้ติดตามพาซีเออร์ลงไปก่อน ส่วนตนเองยืนอยู่ที่เดิม รอจนรอบข้างปลอดภัยแล้วจึงเอ่ยขึ้น "เอามาสิ" คนผู้นั้นมองซ้ายที่ขวาที่ก่อนจะล้วงสารจากอกเสื้อยื่นส่งให้

มู่ฝูหลันเปิดสารออกอ่าน

ที่แท่จางบันรู้ว่านางถูกเชิญฉางเกิงไถ่กลับแคว้นฉางซาแล้ว ไม่พอใจมาก ในสารเขาต่อว่านางไม่รักษาสัตย์ญา และให้นางคิด หาหนทางกลับไปช่วยเขาทำงานต่อโดยเร็วที่สุด ทุกถ้อยความแฝงนัย ช่มชู้เป็นเชิงว่าถ้านางยุติเพียงเท่านี้ เขาจะทำให้แคว้นฉางซาไม่ได้อยู่ อย่างเป็นสุข

มู่ฝูหลันอ่านจบแล้วคืนสารให้คนผู้นั้น กล่าวว่า "ใช้ว่าข้าไม่ยาก เป็นเขาขับไล่ไล่ส่งข้าเอง แล้วข้าจะมีปัญญาทำอะไรได้ เจ้าไปบอกกับ ท่านมุขมนตรีจางด้วย อย่าลืมนะเขารับผิดชอบต่อแทนจากพวกข้าไป ตั้งมากถึงเพียงนั้น ก่อนหน้านี้อีกช่วยพูดถึงพวกข้าในทางที่ดีต่อเบื้อง พระพักตร์หิวไทเฮาไปตั้งไม่รู้เท่าไร เขากับแคว้นฉางซาของพวกข้าเป็น พวกเดียวกันแต่แรกแล้ว หากเขาจงใจทำให้แคว้นฉางซาไม่ได้อยู่เป็นสุข เขาเองอย่าหวังว่าจะได้อยู่เป็นสุขดุจเดียวกัน"

คนผู้นั้นนิ่งไป เขาละล้าละลังเล็กน้อยแล้วพูดเสียงผิดเพี้ยน "ตีหัว

ท่านหญิงได้โปรดบอกอย่างชัดเจนสักคำ มิเช่นนั้นจะให้บ่าวกลับไปตอบ ท่านมุขมนตรีจางอย่างไรขอรับ"

มู่ผู้หัดนกล่าว "เอาเถอะ เจ้าเป็นแค่คนส่งสาร ข้าก็ไม่อยากให้เจ้า วางตัวลำบาก นอกจากสองสามคำที่ข้าพูดเมื่อครูนี้นี้ เจ้านำความของข้า ไปบอกต่อเขากอีก แจ้งว่าข้ายังจำได้ แต่วันข้างหน้ายังอีกยาวไกล บอกให้เขาอดทนอีกนิด พอมีหลักฐานแล้วข้าจะแจ้งให้เขารู้แน่นอน"

คนผู้นั้นจนปัญญา เขากลัวถูกจับได้เลยไม่กล้ารั้งอยู่นานเกินไป รับสารคืนมาแล้วรีบพลัดกายจากไป

มู่ผู้หัดนมองตามจนคนผู้นั้นลับร่างหายไปหลังหมู่แมกไม้ริมทาง นางถึงลงเขาต่อไปยังท่าเรือ

ซีเออร์ลิงเรือแล้ว เขานั่งอยู่ในห้องใต้ท้องเรืออย่างสงบ พอเห็น นางเข้ามาก็เรียกขาน "ท่านแม่"

จวนเจียนจะเที่ยงวันแล้ว เรือจอดอยู่ริมทะเลสาบกลางแดดมานาน ครึ่งวัน ส่งผลให้ข้างในร้อนอบอ้าวอยู่บ้าง

มู่ผู้หัดนเรียกให้สาวใช้เปิดหน้าต่างบานหนึ่งแล้วอุ้มซีเออร์มานั่งตัก ตนเอง นางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา คอยซับเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่ผุดซึ่มตาม หน้าผากเขา

เมื่อเรือแล่นไปถึงกลางน้ำ มีสายลมโชยอ่อนๆ ภายในห้องค่อยๆ เย็นสบายขึ้น

มู่ผู้หัดนเห็นเขานั่งนิ่งไม่พูดไม่จาอยู่ในอ้อมแขนตน สองตาจับจ้อง อยู่ที่ผืนน้ำอย่างเหม่อลอยคล้ายคิดอะไรอยู่ นางพลันเอ่ยถามเขา "หิวแล้ว กระทบ้ง อยากรกินขนมหรือไม่"

ซีเออร์ส่ายหน้าแล้วโพล่งถามขึ้น "ท่านแม่ 'จอมโจร' หมายถึงอะไร แล้วเขียนข้างเกิงเป็นใครขอรับ"

หญิงสาวนิ่งงันไปชั่วขณะ

ซีเออร์กล่าวต่อ "เมื่อเข้าข้าตึ้นขึ้นนี้มา พวกนางบอกว่าจะกลับแล้ว ข้าก็เลยไปหาท่านแม่ ได้ยินที่ชื่อจื่อคนนั้นพูดกับท่านแม่ เขาเป็นคนเลวมากใช่หรือไม่ เพราะเหตุใดพวกท่านล้วนอยากให้เขาตาย"

เขาแหงนหน้าขึ้น เบิกตาโตมองผู้หลั่นพลางใต้ถาม

37

เขาเป็นบิดาของเจ้าในชาติก่อน เจ้าถือกำเนิดขึ้นในโลกนี้ เลือดที่ไหลอยู่ทั่วกายก็สืบเชื้อสายมาจากเขา ตอนเจ้าเป็นเด็ก เขาเคยอุ้มเจ้าให้สัญญาว่าจะกลับมาเร็วๆ เจ้าเคยหลงคิดว่าเสียงผีทำมาที่ผ่านหน้าประตู เป็นเสียงควมม้ากลับเรือนของเขาหนแล้วหนเล่า เจ้าดูมือแม่วิ่งออกไปต้อนรับเขาที่หน้าประตู แต่ก็ต้องกลับมาพร้อมความผิดหวัง ทว่าหลายปีต่อมาเจ้าในวัยหนุ่มแรกเริ่มกลับเป็นฝ่ายที่ตัดขาดความเป็นพ่อลูกกับเขา โดยปราศจากความลังเล แม้ต้องหลังเลือดเต็มลำคอคืนให้เขาก็ตาม

เจ้าไม่ยอมปรองดองคืนดีกับบุรุษผู้นั้น แม้เขาเคยเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้ากับแม่ แต่ในยามที่พวกเราแม่ลูกต้องการเขาที่สุด เขากลับทอดทิ้งพวกเราไว้ข้างหลังในความมืดมิดอันไร้ที่สิ้นสุด แล้วเดินไปสู่แสงสว่างตามลำพัง

ราวกับว่าภาพโลหิตของหนุ่มน้อยคนนั้นที่สาตกระเซ็นแทนบุชา

ในภาพก่อนปรากฏขึ้นเบื้องหน้าสายตาก็ครา

นางหลับตาลงกระซิบวงแขนอย่างซ้าๆ กอดร่างเล็กที่นั่งอยู่ในอ้อมอก
ตนขณะนี้แน่นขึ้น

"ท่านแม่?"

เสียงรบเร้าเบาๆ ดั่งขึ้นข้างหู

นางลืมตาขึ้น ก็มลสบสายตาวอกอากู้อากู้อากเห็นของบุตรชายที่
แหงนหน้ามองตนอยู่ ขยับปากจะกล่าวก็มีเสียงรายงานจากนอกห้อง

"ท่านหญิง แม่ทัพหยวนมาแล้วขอรับ"

ผู้พลัดลับศิระชะชีเออร์เบาๆ เป็นเชิงปลุกปลอบ ก่อนชะเง้อตัวไป
นอกห้องมองแวบหนึ่ง

เรือข้ามฟากใกล้ถึงฝั่งแล้ว นางแลเห็นหยวนอันตั้งขี้นมาจากทาง
ตัวเมืองมาถึงท่าเรือ เขาพลิกกายลงยืนบนพื้น ทำท่าจะลงเรือข้ามฟาก
ไปยังเขาจวินซาน แต่พอเห็นเรือของนางเขาก็หยุดรอที่ริมน้ำ

ตรงท่าเรือบูไม้กระดานเป็นแพข้างตลิ่ง พอเรือเทียบท่า ชีเออร์ก็
ก้าวขึ้นฝั่งแล้วเดินไปข้างหน้าเอง

เบื้องหน้าเท้าของชีเออร์มีไม้แผ่นหนึ่งเหมือนจะเลื่อนหลุดจนปลาย
ข้างหนึ่งกระดกขึ้นเล็กน้อย หยวนอันตั้งมองเห็นแล้วเอ้อมมือมาหมาย
ประคองเขาไว้ทันที "คุณชายน้อยระวังด้วย"

ทว่าชีเออร์ยกเท้าข้ามไม้กระดานแผ่นนั้นไปเอง หลังยืนทรงตัวนิ่ง
แล้วเขาเหลียวไปมองมือที่ยื่นมาหาตนแต่ยังไม่ทันชักกลับไปของ
หยวนอันตั้งทางด้านหลัง ค่อยมองมารดาของตนเองอีกที เขาลังเลใจ
ครู่เดียวก็เบนหน้าไปทางชายหนุ่มซ้าๆ เผยรอยยิ้มบนหน้าพร้อมพุดขึ้น

"ขอบคุณท่านแม่ทัพหยวน"

หยวนฮั่นตั้งเติบโตมากับธิดาองค์ตั้งแต่วัยเยาว์ รูปโฉมกิริยาของนางจึงติดตรึงอยู่ในห้วงความคิดของเขามานานแล้ว

จนบัดนี้เขาคลายังจดจำความรู้สึกพิศวงในแวบแรกที่เห็นเด็กคนนี้ได้

หน้าตาของเด็กน้อยย่นนามว่าซีเออร์ผู้ประพิมพ์ประพายกับท่านหญิงเพียงนี้ ถึงพูดว่าเขาเป็นบุตรแท้ๆ ของนาง หยวนฮั่นตั้งก็ไม่สงสัยสักนิด

วาสนาเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เช่นนี้เอง เขาคลับคล้ำมมองเห็นเงาของท่านหญิงบนใบหน้าเด็กคนนี้ ทั้งนางก็รักใคร่เอ็นดูบุตรบุญธรรมที่พบกันข้างนอกโดยบังเอิญแล้วพากลับมามากปານี้ สำหรับหยวนฮั่นตั้งแล้ว เด็กคนนี้จึงมีน้ำหนักในใจเขาเป็นพิเศษเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้เขาวาดหวังว่าคุณชายน้อยจะใกล้ชิดกับตนมากขึ้น โดยไม่รู้ตัว

กระนั้นตั้งแต่วันแรกที่คุณชายน้อยมาถึง ไม่ว่าเขาเพียรพยายามแสดงไมตรีด้วยอย่างไร คุณชายน้อยกลับวางตัวสุภาพห่างเหินกับเขาเสมอ

คุณชายน้อยดูเหมือนไม่ชมชอบเขา...นี่ทำให้หยวนฮั่นตั้งรู้สึกท้อท้อเหี่ยวใจ

แต่วันนี้จู่ๆ ราวกับมีบางอย่างต่างไปจากเดิม

ในช่วงเสี้ยวขณะเมื่อครู่ นั่นถึงคุณชายน้อยไม่ได้ให้เขาประคองทว่ายังมีสีหน้ายิ้มแย้มกับเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่คุณชายน้อยส่งยิ้มให้ข้า!

แม้หยวนฮั่นตั้งไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ท่าทีที่เปลี่ยนไปของคุณชายน้อยทำให้เขารู้สึกปลาบปลี้มจากใจจริง

ผู้พลัดถิ่นเอ่ยถามหยวนฮั่นตั้งว่ามาหาด้วยเรื่องใด

เขาตั้งสายตากลับจากแผ่นหลังของซีเออร์ หันหน้ามาตอบ "ชาวซ่านเหมียวส่งทูตมา เขากล่าวว่าได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเผ่ามาขอความช่วยเหลือจากแคว้นฉางซาของเรา ท่านต้องต้องการจะหารื้อเรื่องนี้กับท่านหญิง"

จากนอกชายแดนแคว้นฉางซาออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นดินแดนกลางเทือกเขาสูงชันและสายน้ำเชี่ยวกราก นับแต่โบราณกาลมา ที่นี้มีชนเผ่าต่างๆ อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาจับกลุ่มรวมกันตามแช่เดียวกัน ชุมชนใหญ่มีนับสิบหมื่นเห่าเรือนเป็นตั้งเมืองป้อมค่ายชุมชนเล็กมีราวพันเห่าเรือนมีชื่อเรียกว่าเมืองถ้ำ เมืองป้อมค่ายกับเมืองถ้ำมีเขตแดนสลับสับหว่างกันทอดตัวยาวไกลไว้ที่สิ้นสุด ถูกขนานนามว่าเจ็ดสิบสองป้อมค่ายร้อยแปดถ้ำ

พวกเขาเรียกตนเองเป็นลูกหลานของกษัตริย์เหยียนตี้แห่งบรรพกาลแต่ในบันทึกของทางการ พวกเขามีชื่อเรียกขานอีกอย่างหนึ่งรวมกันว่า 'หมานใต้'

หลังจากบรรพบุรุษสกุลมู่ได้รับพระราชทานแคว้นฉางซา ตลอดสองร้อยปีที่ผ่านมายุ่ร่วมกับชาวซ่านเหมียวซึ่งมีอาณาเขตติดกันทางทิศใต้อย่างสงบสุข ช่วงที่สัมพันธไมตรีดีที่สุดยังสอนพวกเขาปลูกต้นหม่อนต้นปอ เลี้ยงไหมปั่นด้าย ส่งมอบไปรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้พวกเขา ชาวถ้ำซ่านเหมียวมากมายก็ถือแคว้นฉางซาเป็นแคว้นใหญ่

ส่งทูตนำเครื่องบรรณาการมาให้เพื่อแสดงความขอบคุณและมอบตน
อยู่ได้อำนาจของสกุลมู่

แต่หลังตระกูลของเจียงหรงผางเกิดขึ้นมาในช่วงสิบปีที่ผ่านมา
ก็ไม่ได้พบเห็นการไปมาหาสู่เช่นนี้อีกเลย

เจียงหรงผางรวมเมืองป้อมค่ายและเมืองถ้ำอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน
จนกลายเป็นหนึ่งในผู้นำทรงอำนาจมากที่สุดของซานเหมียว ในเวลาเดียวกับที่
แคว้นฉางซา กินแห่งแคลงใจกับราชสำนัก อีกทั้งแสนยานุภาพ
นับวันเสื่อมถอยลงทุกที เจียงหรงผางก็ใหญ่ไผ่สูง มุ่งหมายจะยึดครองพื้นที่
เมืองเหลียนซึ่งเป็นผืนดินอุดมสมบูรณ์ทางทิศใต้ของแคว้นฉางซาไว้
เป็นของตน เขาสบช่องแคว้นฉางซากำลังวุ่นวายในเหตุกบฏเจ้าแคว้น
ยกทัพมาโจมตีบ้าง ก่อกวนบ้างอยู่หลายครั้งหลายครา

สภาพการณ์เช่นนี้ดำเนินมาจนถึงปีที่มู่ผู้หลันอายุสิบสามปีจึง
สิ้นสุดลงโดยสิ้นเชิงหลังจากแคว้นฉางซาเกี่ยวข้องกับเซี่ยฉางเกิง

หลายปีนี้เจียงหรงผางไม่กล้ารุกรานแคว้นฉางซาอีก แต่กลุ่มชาว
ป้อมค่ายและชาวถ้ำอื่นๆ โดนเขากดขี่ข่มเหงจนต้องจำยอมเลิกไปมาหาสู่
กับแคว้นฉางซา

"มาจากกลุ่มใดบ้าง แล้วส่งคนมาทำอะไร" มู่ผู้หลันเอ่ยถาม

"เป็นสกุลหฺร่าน สกุลเซี่ยง กับสกุลเถียนร่วมกันส่งคนมา ทูตกล่าวว่า
เมื่อปีกลายพวกเขาทางนั้นประสบภัยแล้ง จนเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิปีนี้
พืชพรรณธัญพืชก็เริ่มขาดแคลน บัดนี้ผู้คนอดอยากหิวโหยทุกหัวระแหง
ชาวบ้านได้แต่กินต้นหญ้าเปลือกไม้เป็นอาหาร พักก่อนยังเกิดโรคระบาด
มีคนล้มป่วยจำนวนมาก พวกเขาอับจนหนทางแล้วจริงๆ ถึงส่งคนมา

วาดหวังว่าท่านอ่องจะยื่นมือช่วยเหลือพวกเขาให้รอดพ้นวิกฤตไปได้"

นอกจากเจียงหรงแล้ว สามสกุลนี้เคยเป็นกลุ่มคนที่ทรงอำนาจมากที่สุด在地แดนซานเหมียว มาตราว่าก่อนที่เจียงหรงจะครองความเป็นใหญ่ พวกเขาต่างเคยรุกรานกันเองเพื่อชิงอาณาเขต แต่กลับรักษาสัมพันธอันดีกับสกุลมู่เสมอมา หลายๆ ครั้งเกิดความหมางใจกันยังต้องอาศัยสกุลมู่ออกหน้าไถ่เกลี้ย

ข่าวเรื่องทุพภิกขภัย在地แดนซานเหมียวแพร่มาถึงแคว้นฉางซา ตั้งแต่ต้นปี มู่ผู้หลันขบคิดพินิจถึงบางอย่าง เมื่อหลายวันก่อนจึงส่งคนไปสืบข่าวที่เมืองเหลียนและได้รู้ว่าเป็นเรื่องจริง

เวลานั้นนางบังเกิดความคิดหนึ่งขึ้นแล้ว ไม่คิดว่าจะประจวบเหมาะเช่นนี้ เพิ่งผ่านไปไม่กี่วันคนของสามสกุลก็เป็นฝ่ายมาเยือนถึงที่เอง

ตอนนางกลับถึงตำหนักหลวง คณะทูตถูกพาไปพำนักที่จุดพักม้าชั่วคราว ส่วนมู่เซวียนซึ่งกำลังรอคอยนางอยู่

ตั้งแต่เขารอดชีวิตมาได้รวมถึงรู้เรื่องเหมืองเหล็กในเขตหู่จาก 'นิมิตฝัน' ของน้องสาว ยามมู่เซวียนซึ่งประสบปัญหา ถึงเขาตัดสินใจได้แล้วก็ต้องหารือกับน้องสาวอีกที

เขาเล่าเหตุการณ์ที่พบกับทูตเมื่อครู่นี้แล้วกล่าวว่า "ความเห็นของท่านเสนาบดีผู้คือหาข้ออ้างสักอย่างไล่พวกเขากลับไปเป็นพอ ไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว"

ลูหลินพยักหน้า "อย่าเห็นว่าตอนนี้พวกเราขอความช่วยเหลือถึงที่เลยพุดดีทุกอย่าง ครั้งนั้นตอนเจียงหรงโจมตีเมืองเหลียนของเราอดีตท่านอ่องเคยส่งคนไปเช่นกัน หวังว่าคนของสามสกุลจะร่วมมือกัน

ส่งกำลังทหารมาต่อสู้เคียงข้างพวกเรา หากพวกเขายินยอมร่วมรบกับ
 แคว้นฉางซา ชาวบ้อมค้ายและชาวถ้ำอื่นๆ ก็ต้องเข้าร่วมด้วย แต่พวกเขา
 หวาดกลัวเจียงหรง ไม่มีใครยอมช่วยสักคน ยามนี้อยู่ในภาวะลำบาก
 ก็หันกลับมาขอความช่วยเหลือจากพวกเรานี้ ใต้หล้านี้มีเรื่องดีถึงเพียงนี้
 ที่ได้กันเล่า อีกอย่างขณะนี้งานสำคัญที่สุดของพวกเราคือขยายกองทัพ
 ฝึกปรือทหาร เรื่องของพวกซานเหมียวไม่เกี่ยวข้องกับแคว้นฉางซา
 พะยะคะ"

"น้องพี่ เจ้าเห็นเป็นเช่นไร" มู่เซี่ยนชิงได้ถามมู่ผู้หลัน

หากไม่คลาดเคลื่อนไปจากเรื่องราวในภายหลังที่นางได้เห็นในชาติ
 ที่แล้ว นางจำได้ว่าหลังเซี่ยฉางเกิงสถาปนาตนขึ้นเป็นฮ่องเต้ เจียงหรง
 อาศัยจังหวะฟ้าดินเป็นใจ รวมดินแดนซานเหมียวเป็นหนึ่งเดียวได้ก่อน
 แต่แรกแล้ว

แต่โรมาซานเหมียวถูกมองว่าเป็นดินแดนล้ำหลังของชนเผ่าป่าเถื่อน
 ขอเพียงไม่ก่อปัญหา ราชสำนักจะไม่ก้าวก่าย เวลานั้นเซี่ยฉางเกิงมีเรื่อง
 ต้องระส่ำระสายมากมายเหลือเกินเพราะเพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่นาน ส่งผล
 ให้เขาปล่อยปละละเลยในตอนแรก คาดไม่ถึงว่าเจียงหรงจะไม่ศิโรราบ
 ต่อราชวงศ์ใหม่ ตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์เช่นเดียวกัน ทั้งยังส่งกองทัพจู่โจม
 อาณาเขตเดิมของแคว้นฉางซา ครานี้เซี่ยฉางเกิงยอมผ่อนปรนให้ไม่ได้
 เป็นธรรมดา เขาเริ่มจากส่งทหารไปปราบปราม แต่ว่าด้วยลักษณะ
 พื้นที่สูงชันเป็นอันตรายและบ้อมค้ายที่แข็งแกร่งมั่นคง จึงรุกเข้าไปได้
 ยากลำบากมาก หนึ่งปีให้หลังเขาปรับเปลี่ยนกลยุทธ์เป็นยุยงปลุกปั่น
 พวกชาวบ้อมค้ายชาวถ้ำที่ถูกล้างเจียงหรงใช้กำลังสยบเอาไว้ จากนั้น

ประสานกำลังภายนอกภายในถึงตีป้อมแตกและสังหารเจียงหรงได้ ต่อมาเขาพระราชทานบรรดาศักดิ์ต่างๆ แก่ประมุขชาวป้อมค่ายชาวถ้ำน้อยใหญ่แต่เดิมลดหลั่นกันไป ให้พวกเขาแบ่งพื้นที่ปกครองตนเองและดูแลเขตแดนเก่าของตน เมื่อมีปัญหาค่อยถวายเป็นฎีกาถึงราชสำนักโดยตรง ทำให้ดินแดนซานเหมียวยอมมอบตนอยู่ใต้อำนาจนับจากนั้นเป็นต้นมา

ผู้พลูหันกล่าวขึ้น "จริงอยู่ของท่านเสนาบดีกล่าวมีเหตุผล แต่ในเวลาอย่างนี้ถ้าพวกเราไม่พยุ่งสามสกุลนี้ไว้ อาณาเขตซานเหมียวต้องโดนเจียงหรงยึดครองไปทั้งหมดไม่ช้าก็เร็ว ทันที้ที่เจียงหรงรวมดินแดนซานเหมียวเป็นหนึ่งเดียวได้ ใครจะกล้ารับรองว่าเขาจะไม่จ้องตะครุบแคว้นฉางซาเราเป็นคำรบที่สอง ข้าจำได้ว่าสมัยข้าเป็นเด็ก ท่านพ่อต้องทำศึกกับเจียงหรงอย่างยืดเยื้อยาวนาน หากถึงเวลาเขาทรงอำนาจยิ่งขึ้นมีแต่จะยากต่อการรับมือ แทนที่จะตกเป็นฝ่ายรับเสียทุกด้าน มีผู้ช่วยโอกาสนี้ช่วยประคับประคองพวกสามสกุลให้รอดพ้นวิกฤตไปได้ หรืออย่างน้อยไม่ถึงกับถูกเจียงหรงผนวกเอาไปอย่างรวดเร็ว เช่นนี้ เมื่อมีพวกเขาคอยจู่จี้เจียงหรงไว้ สำหรับแคว้นฉางซาของพวกเราหาใช่เรื่องร้ายแรงไม่"

ลู่อลินดั่งเลใจเล็กน้อยแล้วสั่นศีรษะ

"ที่ท่านหญิงกล่าวชอบด้วยเหตุผลก็จริงอยู่ แต่เห็นที่ท่านหญิงจะลืมไปแล้วว่าในครั้งนั้นอดีตท่านเองเคยคาดหวังว่าพวกสามสกุลจะเห็นแก่ไมตรีในหนหลัง ผนึกกำลังร่วมรบกับแคว้นฉางซา แต่พวกเขา กลับเกรงกลัวเจียงหรงจนไม่ยอมส่งกำลังทหารมา ตอนนี้พวกเราช่วยเหลือพวกเขา ใครจะรู้ว่าวันหน้าพวกเขาจะตัดสัมพันธ์หันหลังให้อีกหรือไม่"

ผู้ดูแลหันมามีได้กล่าวตอบทันที นางหันไปถามหยวนฮั่นตั้งด้านข้าง "แม่ทัพหยวน พวกท่านในฐานะผู้คุมทัพ หากต้องการให้ทหารเคราฟ เชื่อฟัง นอกจากใช้ความเมตตาแล้วยังต้องทำอะไร"

หยวนฮั่นตั้งนิ่งไปชั่วครู่ก่อนเอ่ยตอบ "นอกจากใช้ความเมตตาแล้วยังมีวินัยทหารที่เคร่งครัดด้วย"

ผู้ดูแลหันพยักหน้าแล้วมองไปทางลู่อลิน "ถ้อยคำของแม่ทัพหยวน ท่านเสนาบดีได้ยินแล้วระมัดระวัง ข้าไม่เคยปกครองกองทัพก็เคยได้ยินว่าผู้คุมทัพต้องให้ทั้งพระเดชและพระคุณจึงจะทำให้เหล่าทหารเคราฟเชื่อฟัง พวกสามสกุลก็เช่นเดียวกัน..."

ในอดีตประมุขของพวกสามสกุลหวังใจว่าแคว้นฉางซาเราเอาชนะเจียงหงไม่ได้ ถ้าเกิดพ่ายแพ้ พวกเราจะรักษาตนเองให้รอดก็ยังไม่ยาก ยิ่งมีต้องเอ่ยถึงว่าจะไปคุ้มครองพวกเขาเลย บุญคุณมากเท่าใดก็ไม่เพียงพอจะทำให้พวกเขาทุ่มกายถวายชีวิตให้ นี่ก็เป็นวิสัยของบุรุษชนธรรมดาตอนนี้พวกเรากำลังฝึกทหารขยายกองทัพ มีจุดประสงค์เพื่ออะไร เพื่อประดับบารมีให้ภูมิใจหรือ การจะปกปิดเรื่องขยายกองทัพไปเรื่อยๆ นั้นมันเป็นไปไม่ได้ ด้วยซ้ำเร็วก็ต้องมีสงคราม ดังนั้นประดับประดาพวกสามสกุลไว้ก่อน รอเมื่อเกิดศึกในวันหน้าค่อยทำให้พวกเขารู้ว่าแคว้นฉางซาเราพึ่งพิงได้ อยากใช้พวกเขาจะมีอันใดยากเย็นแล้ว"

หยวนฮั่นตั้งพูดขึ้นทันใด "ท่านอ๋อง ท่านหญิง พวกท่านวางใจได้ ข้าหยวนฮั่นตั้งยินยอมให้คำสัตย์ปฏิญาณ ณ ที่นี้ว่าถ้าไม่สามารถฝึกทหารมือดีที่จงรักภักดีต่อท่านอ๋องและท่านหญิงได้สักกองภายในหนึ่งปี ข้าพร้อมบั่นศีรษะชาติใช้ความผิด"

ดวงตาทั้งคู่ของเขาทอประกายเด็ดเดี่ยว น้ำเสียงหนักแน่นจะฉานเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ

มุเชเรียนซิงก้าวเข้าไปกุมต้นแขนของหยวนฮั่นตึง จากนั้นเธอก็กับลูหลิน "ท่านเสนาบดี ท่านก็ได้ยินคำพูดของน้องสาวข้ากับฮั่นตึงแล้ว ข้าตัดสินใจรับความเห็นของพวกเขา เรื่องย่อมเสียบึงฝ้ายแล้วต้องรบกวนท่านแล้ว"

ลูหลินอยู่มาถึงวัยกลางคน นับวันยิ่งหวั่นกลัวการเผชิญปัญหา ประกอบกับเคยชินกับการซ่อนคมงำประกายมาเป็นเวลานาน เป็นเหตุให้เขาคำคร่ำครวญมากขึ้นและยึดถือกับความคิดที่ว่ามากขึ้นเรื่องหนึ่งมีผู้น้อยลงเรื่องหนึ่ง เขาถึงไม่อยากจะให้ช่วยเหลือพวกสามสกุล ครั้นเวลานี้เห็นคนทั้งสามเห็นพ้องต้องกัน รู้ว่าตนคัดค้านต่อไปก็ปวดยการ อีกทั้งเมื่อใดที่ตรงทบทวนอย่างละเอียดแล้วสิ่งที่ท่านหญิงกล่าวไว้ก็มีประโยชน์เสียทีเดียว เขาเลยได้แต่พยักหน้า

"น้อมรับคำสั่งขอรับ ข้าจะไปบอกให้คนของกรมอาคารช่วยกันจัดการประเดี๋ยวนี้เลย"

ลูหลินไปแล้ว มู่ฝูหลันถึงกล่าวต่อ "พีเชวียนซิง พี่หยวน ข้ายังมีอีกเรื่องหนึ่ง แต่เมื่อครู่ท่านเสนาบดีลูอยู่ด้วย ข้าไม่สะดวกจะพูดตามตรง บัดนี้ทุกฝ่ายยื้อแย่งอำนาจกัน พวกเจ้าแคว้นสู้รบกันเองไม่ขาดสาย เพียงหมายจะช่วงชิงอาณาเขตขยายอำนาจ แคว้นของพวกเขาตั้งอยู่ในที่ห่างไกล แต่ดูจากสภาพการณ์แล้ว หากวันหน้าสามารถกำจัดเจียงหวงได้ การจะตั้งเอาดินแดนอันกว้างไพศาลของซานเหมียวทางทิศใต้มาอยู่ใต้อาณัติสกุลมู่ ไซ่ว่าจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย นี่คือเหตุผลที่ข้ากล่าวแนะนำพีเชวียนซิงให้สร้างบุญคุณกับพวกสามสกุล ไซ้ทั้งพระเดช

พระคุณ เมื่อชนะใจพวกเขาได้แล้ว ชาวบ้อมค่ายและชาวถ้ำอื่นๆ ได้ขำขอมทำตามเป็นธรรมดาเจ้าค่ะ"

มู่เซวียนซิงมองมู่ฝูหลันแล้วนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาเขาเปล่งประกายระยิบ ใบหน้าปรากฏแววตื่นเต้นขึ้นที่ละน้อย

"น้องพี่ ถ้อยคำของเจ้าเตือนสติข้าแล้ว ถ้าสกุลมู่ของเราวมเอาแผ่นดินทางใต้มาอยู่ใต้อาณัติได้จริงๆ เปรียบดังพยัคฆ์ติดปีก ใยต้องกลัดกลุ้มว่าจะตั้งตัวลำบาก ล้างแค้นไม่ได้อีก"

มู่ฝูหลันกล่าว "มิใช่เพียงเพื่อขยายกำลังให้แข็งแกร่งเจ้าค่ะ ข้ายังคิดถึงว่าต่อให้พวกเราทำทุกๆ อย่างสุดความสามารถ แต่นอกเหนือจากผืนน้ำแล้ว แคว้นฉางซาก็เป็นผืนดินโดดเดี่ยวผืนหนึ่ง หากวันหน้าเกิดเหตุพลิกผันต้องประสบกับเคราะห์ร้าย ด้วยข้อได้เปรียบทางชัยภูมิของซานเหมียว พวกเรายังมีทางถอยไปตั้งหลักได้อีกสายหนึ่ง ดังนั้นโอกาสหนี่จุดสวรรคตประทานให้ จะปล่อยให้หลุดมือไม่ได้เจ้าค่ะ"

หยวนฮันตั้งพักหน้าเห็นด้วย เขาเอ่ยกับมู่เซวียนซิง "ท่านหญิงขบคิดได้รอบคอบมาก บ้อมค่ายในดินแดนซานเหมียวส่วนใหญ่จะติดภูเขาอิงสายน้ำ เส้นทางสูงชันอันตราย ตั้งรับง่ายโจมตียาก หากไม่มีคนท้องถิ่นนำทาง คนนอกยากจะรุกคืบเข้าไปได้ ครั้งนั้นข้าติดตามอดีตท่านอ๋องไปรบกับเจียงหรง รู้ซึ่งถึงจุดนี้ดี"

มู่ฝูหลันกล่าว "เรื่องปันเสปียงมอบให้เป็นหน้าที่ของท่านเสนาบดีผู้ส่วนโรคไข้ป่าข้าจะสงเอง วันนี้ข้าจะระดมกำลังหมอมามาเตรียมยารักษาส่งไปที่เมืองเหลียน แล้วข้าจะไปที่นั่นเองด้วยเจ้าค่ะ"

มู่เซวียนซิงไม่ยอมให้นางไป บอกว่าที่นั่นอยู่ห่างไกล อีกทั้งมี

โรคระบาดร้ายแรงน่ากลัว ส่งคนอื่นไปก็ได้

มู่ผู้หลั่นพูดยิ้มๆ "ขอบอกพี่เซวียนซิงโดยไม่ปิดบัง พักก่อน
ข้าส่งคนไปสืบสถานการณ์ทางนั้นพอดี เรื่องโรคไข้ป่ายังไม่นับว่า
หนักหนา แค่เกิดขึ้นตามบ่อมกับถ้ำไม้ก็แห้ง จัดการได้ทันทั่วทั้งที่มีไข้
ปัญหาใหญ่ แต่พออากาศร้อนขึ้นนี้อาจตั้งมืออยู่บ้าง ท่านวางใจได้ ข้ารู้
ขอบเขตดีเจ้าคะ"

มู่เซวียนซิงได้ยินน้ำเสียงแน่วแน่ของนางแล้วได้แต่พูดกับ
หยวนฮั่นตึง "ฮั่นตึง เช่นนั้นรบกวนเจ้าไปพร้อมกับนาง จงจำไว้ว่า
ต้องคุ้มครองน้องสาวข้าดีๆ จะให้เกิดอะไรขึ้นกับนางไม่ได้แม้แต่หน่วยเดียว"

หยวนฮั่นตึงขานตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม "ท่านอ๋องวางใจได้
ข้าจะปกป้องคุ้มครองท่านหญิงด้วยชีวิตขอรับ"

มู่เซวียนซิงถึงคล้ายใจลง เขาพยักหน้าแล้วคิดถึงบุตรชายของ
ฉีอ๋องขึ้นได้ จึงถามไถ่อาการป่วยของอีกฝ่าย

แน่นอนว่ามู่ผู้หลั่นยอมไม่พูดเรื่องที่เขาใจแกล้งป่วย เพียงบอกว่า
จำวซีไท่ไม่เป็นอะไรมาก และเล่าถึงข้อเสนอนั้นที่เขาเอ่ยกับนาง

มู่เซวียนซิงขมวดคิ้ว "ฉีอ๋องจะเป็นคนดีอะไรได้ เขากับท่านพ่อ
เคยเป็นสหายเก่าแก่ตั้งแต่วัยหนุ่ม ต่อมาชายแดนแคว้นฉางซาไม่สงบ
ข้ายังโดนราชสำนักกระแวงจนตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก หากยามนั้น
เขาเห็นแก่มิตรในอดีตกับท่านพ่อสักนิดยอมให้ความช่วยเหลือ ภายหลัง
เจ้าอาจไม่ถึงขั้นต้องออกเรือนไปกับคนอย่างเขี่ยฉางเกิง ตอนนั้นเขาคง
คิดจะฉวยจังหวะกวนน้ำจับปลา* อยากให้สกุลมู่เราส่งเงินส่งทองกับ

* กวนน้ำจับปลา เป็นสำนวน หมายถึงฉกฉวยผลประโยชน์ในช่วงซุลมุนวุ่นวาย

เสปียงให้กระมัง"

เขาหยุดเว้นจังหวะเล็กน้อย "แต่ที่บ้านเมืองยามนี้กำลังยุ่งเหยิง วุ่นวาย สถานการณ์ยังไม่แน่ชัด ในเมื่อจ้าวซีไท่กล่าวเช่นนั้นแล้ว โฉนไม่สร้างอ่อนโอนคล้อยตามไปก่อนแล้ว ยังมีจำเป็นต้องลวงเกินเขา อีกสองวันข้าจะให้คำตอบเขาเอง"

การตัดสินใจของพี่ชายพ้องกับความคิดของมู่ฝูหลันพอดี หลังการพูดคุยหรือสิ้นสุดลง นางออกมาบอกให้เรียกตัวหมอทั้งหมดในเมือง มาที่ตำหนักหลวงรวมถึงพวกหมอทหาร เมื่อคนมาครบแล้ว นางบอกว่า เกิดโรคไข้ป่าตามชนเผ่าสองสามแห่งในดินแดนซานเหมียว และตัดสินใจให้พวกเขาติดตามตนเดินทางไปทางทิศใต้พร้อมกัน

ธิดาอ่อนแอปากแล้ว ผู้ใดจะกล้าขัดขืน เหนืออื่นใดนางก็ไปเองด้วย ทุกคนขานรับเป็นเสียงเดียวกันและต่างคนต่างกลับไปเตรียมตัว

เวลาที่เหลืออยู่ของตอนกลางวันนี้ มู่ฝูหลันง่วนอยู่กับการเตรียม วิทยาสมนไพรนานาชนิดที่ต้องใช้ จากนั้นสั่งให้คนรวบรวมให้ครบถ้วน แล้วใช้รถม้าลำเดียวไปที่เมืองเหลียนโดยเร็วที่สุด นางยุ่งจนหัวไม่วาง หางไม่เว้น กว่าจะกลับถึงเรือนพำนักของตนก็ใกล้ยามไ้* แล้ว

แม่นมมู่ที่รอนางอยู่ก้าวเข้ามากระซิบบอก "คุณชายน้อยนอนหลับไปแล้ว ท่านหญิงคงเหน็ดเหนื่อยเหมือนกันกระมัง น้ำสำหรับชำระกาย เตรียมไว้พร้อม ท่านอาบน้ำแล้วรีบไปพักผ่อนเถะเจ้าค่ะ"

มู่ฝูหลันกล่าวขอบคุณแล้วบอกให้นางไปพักผ่อนเช่นกัน หลัง

* ยามไ้ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ชำระกายแล้วนางจรดผีเท้าเดินย่องไปตรงข้างเตียงซีเออร์พลางดึงชายผ้าห่มของเขาให้เข้าที่ พลันเห็นเปลือกตาของเจ้าตัวน้อยที่นอนหนุนหมอนอยู่ขยับไปมาก่อนเปิดขึ้น

"ท่านแม่ กลับมาแล้วหรือขอรับ"

เขายื่นมือมาจับมืออ่อนนุ่มข้างหนึ่งของมารดาไว้

ที่แท้เขาแกลังหลับเพื่อหลอกแม่จนมู่

มู่ผู้หัดคล้อยยิ้มพลางนั่งลงบนขอบเตียง นางอ้าปากจะบอกเรื่องที่สองวันตนจะไปทางใต้ กลับได้ยินเขาพูดขึ้นเอง "ท่านแม่ ตอนเย็นข้าได้ยินที่พ่อหรือพูดว่าท่านจะไปทางใต้เพื่อรักษาโรคให้คนอื่น หากพาข้าไปด้วยได้ก็ให้ข้าติดตามท่านไปได้หรือไม่"

ตอนแรกนางตั้งใจจะให้เขาอยู่ที่นี้ ถึงอย่างไรหนีนางไปทำหน้าที่ของหมอ มิใช่เรื่องอื่นใด กระนั้นเมื่อเห็นเขากล่าวขอร้องเช่นนั้น นางคิดคำนึงถึงการเดินทางรอบนั้นบระยะทางไปกลับทั้งหมดแล้วเห็นว่าอย่างน้อยก็ต้องนานนับสองเดือน ข้านี้ยังเป็นการประมาณเวลาอย่างรวดเร็วที่สุด แต่เพราะอากาศที่ร้อนระอุขึ้น ไม่แน่ว่าอาจต้องนานกว่านั้นจึงจะจบสิ้นก็เป็นได้

โรคไข้ป่าที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับหมอกพิษจากอากาศร้อนขึ้นในดินแดนของซานเหมียวมี่หลายๆ พื้นที่เป็นป่าที่บรกร้างสลบกับหนองน้ำ ส่งผลให้มีความชื้นสูง พออากาศร้อนขึ้นก็จะเกิดหมอกพิษทั่วทุกที่ที่กอบปรักกับชาวบ้านขาดแคลนอาหาร ร่างกายอ่อนแอลง ถึงได้มีคนเจ็บป่วยตามที่ต่างๆ เป็นวงกว้าง สาเหตุของโรคจึงไม่เหมือนกับโรคระบาดที่แพร่กระจายในหมู่คน

เมืองเหลียนตั้งอยู่ทางใต้สุดของแคว้นฉางซา มีอาณาเขตกว้างขวาง และปลอดภัยมาก นางพาซีเออร์ไปแล้วให้เขารออยู่ในเมืองก็เชื่อว่าไม่ได้

"ท่านแม่ ข้ารับรองว่าจะเชื่อฟังท่าน ไม่วิ่งเล่นพ่วนซอรับ" เขาพูด
อ่อนนวยนาด

มู่ฝูหันซึ้งใจครู่เดียวก็พยักหน้าในที่สุด "เอาเถอะ แม่พาเจ้าไปด้วย
แต่เจ้าต้องรออยู่ในเมือง ออกไปไม่ได้นะ"

"ได้ขอรับ ข้าจำได้แล้ว"

ซีเออร์พยักหน้าอย่างดีอกดีใจ

นางพูดเสียงนุ่ม "เอาละ เจ้านอนเถอะ แม่จะอยู่เป็นเพื่อน"

ซีเออร์ส่งเสียงตอบในลำคอแล้วหลับตาลงอย่างว่างาย

มู่ฝูหันนั่งอยู่ข้างๆ เด็กน้อย ผ่านไปครู่หนึ่งเห็นเขาดล้ายจะหลับ
ไปแล้ว นางลุกขึ้นเบาๆ จะดับไฟขึ้นเตียงของตนเอง กลับเห็นขนตา
ของเขาระดิกคราหนึ่งก่อนลืมตาขึ้นช้าๆ

"ท่านแม่... ตอนกลางวันกลับมา ท่านยังไม่บอกข้าเลยว่าเซี่ยฉางเกิง
คนนั้นเป็นใคร เขาเป็นคนเลวมากใช่หรือไม่"

เขามองมู่ฝูหันพลาถามเสียงเบา

นางอึ้งไปด้วยคิดไม่ถึงว่าเขาจะจำเรื่องนี้ได้

ซีเออร์ของข้าลืมเลือนผู้คนและเรื่องราวในภาพก่อนไปแล้ว

นี่เป็นความปรารถนาของมู่ฝูหันดูๆ เดียวกัน นางไม่อยากจะให้เขา
ระลึกอดีตได้ตลอดชาตินี้ ไม่อยากแม้แต่บ่อย

นางหยุดคิดอดีตหนึ่งแล้วนั่งกลับลงที่เดิม กล่าวว่า "คนแซ่เซี่ยผู้นั้น
ไม่ใช่คนดี แต่ไม่นับว่าเป็นคนเลวมาก อย่างน้อยก็ไม่ได้เลวร้ายไปกว่าคน

มากมายในใต้หล้านี้สักเท่าไร แต่ว่าซีเออร์..."

หญิงสาวทอดเสียงหนักขึ้น

"เจ้าจงจำคำแม่ไว้ เขาเป็นคนอันตรายมาก ภายภาคหน้าไม่ว่าเมื่อไรก็ตาม หากมีคนที่ชื่อว่าเซี่ยฉางเกิงปรากฏขึ้นตรงหน้าเจ้า เจ้าอย่าเข้าไปใกล้เขา และอย่าพูดกับเขา"

ซีเออร์เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เขาผงกศีรษะด้วยท่าทางลังเลเล็กน้อยแล้วส่ายหน้าอีก

"แต่ข้าได้ยินชื่อจื่อคนนั้นพูดว่าท่านแม่ถูกบังคับให้ออกเรือนกับเขา ต้องได้รับความคับข้องหมองใจมากมาย คนผู้นี้รังแกท่านแม่ใช่หรือไม่ เขารังแกท่านแม่ซ้ำ เขาก็คือคนเลวมาก"

เขาพูดเน้นเสียงที่ละคำ

ผู้พลัดเห็นเขากำมือเล็กๆ สองข้างเป็นหมัดแน่นในดวงตาราวกับมีประกายไฟโตะคุกรุ่นจางๆ แล้วนิ่งงันไป นางจับกำปั้นของเด็กน้อยมาแกะให้คลายออกแล้วสอดกลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม กล่าวด้วยรอยยิ้มน้อยๆ "คนผู้นั้นไม่ได้รังแกแม่ แล้วแม่ก็ไม่ให้คนอื่นรังแกด้วย สิ่งที่เจ้าได้ยินเมื่อกลางวันพวกนั้นล้วนเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เจ้ายังเล็กนัก ไม่เข้าใจเรื่องต่างๆ อีกมาก เจ้าแค่จดจำคำพูดของแม่ไว้เป็นพอ อย่าคิดมากเกินไป ได้หรือไม่"

ซีเออร์นั่งเสียบไปชั่วครู่ก่อนเอ่ยตอบ "ได้ขอรับ"

ผู้พลัดคลายยิ้ม นางลูบไบบนหน้าเล็กๆ ของเขาพลงพูดกล่อม "นอนเถอะนะ"

ซีเออร์ปิดตานอนหลับไป

38

วันต่อมาผู้ดูแลออกจากเมืองเยวียโดยมีหยวนฮั่นติดตามไป
อารักขา ขบวนเดินทางมุ่งหน้าลงใต้ไปที่เมืองเหลียน หลังจากไปถึงแล้ว
พาซีเออร์เข้าที่พำนักเรียบง่าย นางก็เข้าสู่ดินแดนซานเหมียวเริ่มต้น
ทำงาน

ระหว่างที่นางยุ่งวุ่นวายอยู่ ยามดึกของวันนี้จางบันซึ่งอยู่ไกลถึง
เมืองหลวงได้รับสารตอบกลับจากแคว้นฉางซา เขาอ่านจบก็รู้ว่าตนเอง
ตกหลุมพรางของสตรีสกุลมู่แล้ว ท่าทีของนางในเวลานี้เห็นชัดว่าปราศจาก
ความจริงเกรงใดๆ เพราะรู้ว่าตนเป็นต่ออยู่ นางจะช่วยเขารวบรวม
หลักฐานก่อกบฏของเซี่ยฉางเกิงให้เขาหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับนางคนเดียว
คงได้แต่โทษตนเองที่ใจร้อนเกินไป ตอนนั้นถึงขมใจไม่อยู่ชั่วขณะ อีกทั้ง
ยังหลงเคลิบเคลิ้มในความงามของนางถึงได้น้ำท่วมปากทนยอมเสียเปรียบ
เช่นนี้ เข้าตำราที่ว่า 'กินของผู้อื่นปากต้องหวาน รับของผู้อื่นมือต้องสั้น'

ตอนนี้อยากแฉลงฤทธิ์ก็ทำไม่ได้

จางบันกำลังมีไฟโทสะสุดเต็มอก บ่าวในเรือนมาเคาะประตูห้องหนังสือแล้วยื่นเทียบขอเยี่ยมคารวะให้ บอกว่ามีแขกมาขอพบ

จางบันนึกว่าเป็นพวกที่มาเยือนยามวิกาลเพื่อให้รู้วณตนเป็นธุระให้อีก เขากล่าวเสียงห้วน "ไม่พบ!"

คนรับใช้พูดเสียงเบา "คนผู้นั้นเอยอ้างว่าเดินทางมาไกล เขาถูกคนส่งมา มีเรื่องสำคัญต้องพบท่าน รอช้าไม่ได้ขอรับ"

จางบันชะงักไปก่อนรับเทียบมาเปิดอกไล่สายตาอ่านปราดหนึ่งแววประหลาดใจแกมสงสัยผุดขึ้นในดวงตา เขานิ่งคิดแล้วเปลี่ยนเป็นกำชับให้พาคนเข้ามา

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาได้ยินเสียงดังมาจากนอกประตู เป็นเสียงฝีเท้าของคนรับใช้พาคนเข้ามาข้างใน เขารับปั้นหน้าเคร่งนั่งลงหลังโต๊ะ

แขกผู้มาเยือนสวมงอบบนศีรษะ เรือนกายสันทัด รูปร่างไม่มีจุดเด่นใดเป็นพิเศษ ทว่าจางบันมองเขาแวบหนึ่งก็รู้สึกไม่วายว่าคunningน่าอยู่บ้าง คลับคล้ายเคยพบกันที่ใดมาก่อน แต่คิดไม่ออกในชั่วประเดี๋ยวประด๋าว

เขาสะกดความกังขาในใจเอาไว้ สั่งให้คนรับใช้ออกไปแล้วพูดเล่นลิ้น "ผู้บัญชาการเขี่ยอยู่ไกลถึงเหอซี กลับส่งท่านมาเมืองหลวงพบปะกับข้าอย่างลับๆ หากเป็นเรื่องราชการดูเหมือนจะผิดกฎบัญญัติของราชวงศ์ แต่ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวจะมาพบข้าเวลากลางวันก็ยอมได้ การที่ท่านมาเยือนในยามวิกาลเช่นนี้ จะเป็นเรื่องใดได้อีกหรือ"

คนผู้นั้นแสดงคารวะต่อเขาก่อนกล่าวว่า "เรื่องนี้เป็นทั้งเรื่องราชการ

และเรื่องส่วนตัว แต่เพราะมันต่างจากทั่วไป ท่านผู้บัญชาการเชี่ยวชาญ
เกรงว่าหากจัดการไม่เหมาะสมอาจกระทบต่อความสัมพันธ์กับใต้เท้า
ก็เป็นได้ จึงต้องระวังรอบคอบไว้ก่อนถึงส่งข้าน้อยมาพบใต้เท้าขอรับ"

"ตกลงว่าเรื่องใดกันแน่" จางป๋ันมุ่นคิ้วพร้อมพูด

"ขอเรียนท่านมุขมนตรีจางตามตรง ระยะเวลาที่ท่านผู้บัญชาการเชี่ยวชาญ
จับกุมได้ศึกที่มาสอดแนมกองทัพในเหอซีได้ดีๆ กันหลายคน พวกเขา
รับสารภาพว่าท่านมุขมนตรีจางเป็นผู้บงการ เกิดเรื่องเยี่ยงนี้ขึ้นย่อม
ต้องนำขึ้นกราบทูลหิวไทเฮา"

จางป๋ันมุ่นลูกลงขันย่นอย่างตกใจ "พูดเหลวไหล! นี่เป็นการใส่ร้าย
ป้ายสี ข้าไม่รู้เรื่องนี้สักนิด!"

คนผู้นั้นกล่าว "ท่านผู้บัญชาการเชี่ยวชาญก็ไม่เชื่อเลยสืบสาวราวเรื่อง
ด้วยตนเอง ได้ความว่าที่แท้เป็นไส้ศึกที่ฉ้อส่งมาขอรับ"

จางป๋ันถึงถอนหายใจโล่งอก เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อเม็ดเล็กๆ
ที่ผุดซึมตามหน้าผาก กล่าวอย่างเคียดแค้น "ข้ากับฉ้อเองไม่ข้องเกี่ยวกับ
มาแต่ไหนแต่ไร เขาส่งคนไปสอดแนมเองก็เอาเถอะ ยังจะใส่ความข้า
หมายมุ่งร้ายยุแหยงข้ากับใต้เท้าเสียให้แตกแยกอีก เคราะห์ดีที่ได้ทำเสีย
มีสายตาเฉียบแหลม แผนการชั่วร้ายของเขาถึงไม่บรรลุผล"

เหตุผลที่จางป๋ันเดือดเนื้อร้อนใจเพียงนี้เพราะข้อกล่าวหาพรรคนี้
จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็กก็ได้ ถ้าฝ่ายซ้ายฉวยเชิงยื่นกราน
เสียงแข็งว่าเป็นเขาแล้วทูลฟ้องร้องหิวไทเฮา ด้วยบารมีของอีกฝ่าย
ในเวลานี้ เขาไม่ได้เปรียบอย่างแน่นอน

คนผู้นั้นกล่าวต่อ "ใต้เท้าจาง ท่านผู้บัญชาการยังสั่งให้ข้าน้อย

บอกความต่ออีกถ้อยคำหนึ่งขอรับ ปกติได้ทำมักคอยระแวงระวังท่านผู้บัญชาการ หากแท้จริงแล้วท่านใช้กำลังผิดทางและจับตาผิดคน"

มือของจางปิ่นที่เซ็ดเหงื่อตรงหน้าผากชะงักนิ่งชั่วอึดใจแล้วลดลงช้าๆ เขาพูดด้วยรอยยิ้มจืดเจื่อน "คำกล่าวนี้หมายความว่าอะไร ข้าไม่เข้าใจ"

คนผู้นั้นยิ้มน้อยๆ "ท่านผู้บัญชาการเปิดเผยจริงใจต่อท่านมุขมนตรีจาง ท่านก็ไม่จำเป็นต้องทำไขสือทั้งที่รู้แก่ใจดี ท่านผู้บัญชาการบอกว่าไม่สนใจเรื่องภายในราชสำนักและไม่มีวันยื้อแย่งตำแหน่งกับท่าน คู่ต่อสู้ที่แท้จริงของท่านมุขมนตรีจางมิใช่ท่านผู้บัญชาการ แต่เป็นฉื่ออ๋องได้ให้ทดลองตรองดูว่าทันทีที่ฉื่ออ๋องขึ้นแต่งความเท็จปรักปรายกล่าวหาเป็นผลสำเร็จจนโค่นล้มท่านผู้บัญชาการได้แล้ว เขาจะต้องได้รับความไว้วางพระทัยจากหลิวไทเฮาแทน เมื่อนั้นฉื่ออ๋องจะถูกส่งไปรั้งเมืองได้อย่างไร เขาต้องอยู่ในราชสำนักเป็นแน่ ดังคำกล่าวที่ว่าเสือสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ ถึงเวลาท่านมุขมนตรีจางจะไม่มีที่ยืนอย่างแท้จริงนะขอรับ"

จางปิ่นขบคิดอย่างละเอียดแล้วยิ่งตระหนกมากขึ้น เขามองอีกฝ่ายพลางกล่าว "ผู้บัญชาการเชิญให้เจ้าพูดเรื่องพวกนี้กับข้ามีจุดประสงค์ใดกันแน่"

คนผู้นั้นไม่ตอบคำถามของเขาทันที กลับสืบเท้าไปข้างหน้าสองสามก้าว หยุดยืนใกล้ๆ แสงเทียน ยกมือถอดงอบบนศีรษะออกแล้วเอ่ยยิ้มๆ คำเรียกแทนตนเองก็เปลี่ยนไป "ท่านมุขมนตรีจาง ท่านช่างลืมน่าจะสมกับเป็นผู้สูงศักดิ์โดยแท้ จดจำข้าไม่ได้แล้วหรือขอรับ"

จางบันอาศัยแสงเทียนมองสำรวจอีกฝ่ายอย่างพิถีพิถัน
ฉบับพัฒน์นั้นก็คิดถึงคนผู้หนึ่งขึ้นได้ เขาหลุดปากพูดเสียงหลง "เป็นเจ้า!"

เขาจดจำอีกฝ่ายได้แล้วในที่สุด คนตรงหน้าที่ทอมยิ้มมองเขาผู้นี้
คือขุนนางเล็กๆ ในกรมปกครองคนหนึ่งนามว่าหลิวก้วน เพราะเป็น
คนมีความสามารถสูงยิ่ง เขาเลยยังจำหน้าได้จนถึงทุกวันนี้ ต่อมา
ดูเหมือนว่าคนผู้นี้ล่วงเกินผู้บังคับบัญชา โดนโยกย้ายไปรับตำแหน่ง
ในเมืองห่างไกลเป็นการลงโทษ

มิน่า เมื่อครู่เพียงเห็นปราดแรกก็รู้สึกคุ้นหน้า แต่ผ่านมาหลายปี
ปานนี้ หน้าตาอีกฝ่ายมีส่วนเปลี่ยนแปลงไปบ้าง กอปรกับเขามิได้ตั้งใจ
สังเกตถึงจำไม่ได้ในชั่วครู่ชั่ววอม

"ขอขอบคุณท่านมุขมนตรีจางที่ยังจำข้าได้ หลิวก้วนค่านับได้เท่า
ขอรับ"

จางบันอ้าปากค้าง "ไหน...ไหนเจ้า..."

เดิมที่เขาอยากถามว่าไหนหลิวก้วนถึงไปอยู่กับเซี่ยฉางเกิงได้ แต่
พอคิดถึงความเป็นมาของเซี่ยฉางเกิง ในใจเขาก็ระจ่างแจ้วจึงหยุดพูด
ทันควัน

หลิวก้วนหยักยิ้มกล่าว "ท่านผู้บัญชาการพูดว่าวันหน้าท่าน
มุขมนตรีจางดูแลภายในในราชสำนัก ส่วนท่านผู้บัญชาการเซี่ยดูแล
ภายนอกราชสำนัก ต่างคนต่างปฏิบัติหน้าที่ของตน ร่วมกันทำงาน
รับใช้หิวไทเฮา จะไม่ดีกว่ามามั่วระแวงแคลงใจซึ่งกันและกันดังเช่น
แต่ก่อนหรือไร"

สายตาของจางบันหลุกหลิกไปมา เขาไม่เปล่งวาจาในครั้งแรก

หลิวก้วนเบาเสียงลง

"ขอบอกตามตรงโดยไม่ปิดบัง ท่านผู้บัญชาการไม่เพียงรู้เรื่องที่ท่านมุขมนตรีจางลอบพบปะกับมู่ซื่อและช่วยพุดเจรจาแทนนางเมื่อเร็ว ๆ นี้เท่านั้น ถึงเป็นเรื่องเก่าๆ ในอดีตนานกว่านี้ของใต้เท้าก็เคยได้ยินได้ฟังเช่นกัน แต่ว่าท่านผู้บัญชาการรู้มาโดยตลอดว่าได้ทำเป็นคนเก่งกาจมากความสามารถจึงมีใจอยากผูกไมตรี เรื่องพวกนี้จะนับอะไรได้"

จางบันตกใจยกใหญ่ ไม่คิดไม่ฝันว่าเขี้ยวขางเกิงจะสืบรู้เรื่องที่ตนรับสินบนแล้ว เห็นที่ว่าที่เมื่อก่อนตนเล่นงานเขาลับหลัง เขาก็คงรู้แจ้งแก่ใจ แต่ข่มกลั่นเอาไว้ไม่พุดออกมาเท่านั้นเอง

เหงื่ออกาฬผุดซึมทั่วแผ่นหลังของจางบันอย่างรวดเร็ว เขาทั้งกระอักกระอ่วนทั้งตื่นตระหนกจนเอียนเอ่ยวาจาไม่ออกไปชั่วขณะ

หลิวก้วนเห็นจางบันหน้าถอดสีก็ยกยิ้มบางๆ

"ท่านมุขมนตรีจาง ในเมื่อท่านผู้บัญชาการเสียดายข้ามาพบท่านแล้ว ท่านยังจะเคลือบแคลงในความเชื่อใจที่เขามีต่อท่านอีกหรือ"

จางบันสิ้นความลังเล สืบเท้าเข้าไปกุมมือหลิวก้วน กล่าวด้วยรอยยิ้มกว้าง "น่าละอายใจนัก! ที่ผ่านมาข้าไม่รู้เลยว่าท่านผู้บัญชาการจะเป็นวีรบุรุษผู้กล้าเยี่ยงนี้ รบกวณท่านกลับไปบอกต่อเขาด้วยว่า นับแต่ขึ้นไป ข้ากับท่านผู้บัญชาการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันค้าจุนราชสำนัก ถวายการรับใช้หลิวไทเฮา! ท่านผู้บัญชาการมีเรื่องใดที่ข้าช่วยเหลือได้ก็บอกมาได้เลยเต็มที่"

หลิวก้วนกระซิบกระซาบที่ข้างหูเขาสองสามคำ

จางบันรับคำทันควัน เขานิ่งตรึงตรองเล็กน้อยก็ถูกคิดเรื่องหนึ่งขึ้นได้

บอกหลิวกว่านให้รอสักครู่ก่อนเดินไปหลังโต๊ะหนังสือหยิบพู่กันเขียนสารฉบับหนึ่ง จากนั้นปิดฉีกเสร็จแล้วยื่นส่งให้พร้อมกล่าวบอก "ท่านโปรดนำสารนี้มอบให้ท่านผู้บัญชาการด้วย"

หลิวกว่านรับสารมาเก็บ กล่าวอำลาจางปิ่นแล้วหมุนกายออกไปทันที

เมื่อหลิวกว่านไปแล้ว จางปิ่นนั่งอยู่ตามลำพังในห้องหนังสือ เขาเซ็ดเหงื่อเย็นที่ยังเกาะค้างอยู่บนหน้าผากออกซ้าๆ จมอยู่ในภวังค์เนิ่นนาน

ห้าวันให้หลัง ผู้ส่งสารถือพระราชเสาวนีย์ของหลิวไทเฮาออกจากเมืองหลวงเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืนเป็นระยะทางแปดร้อยหลี่ส่งไปยังจวนผู้บัญชาการกองทัพเหนือ

พระราชเสาวนีย์ของหลิวไทเฮามีใจความว่าหลังได้รับฎีกาพร้อมด้วยคำรับสารภาพของไส้ศึกจากเซี่ยฉางเกิง นางก็กริ้วจัด เรียกตัวฉื่ออ๋องมาไต่ถามซึ่งหน้า และฉื่ออ๋องยอมรับผิดแล้ว เดิมทีสมควรลงทัณฑ์สถานหนัก แต่เห็นแก่ที่เขาทำลงไปด้วยความรักดีต่อราชสำนัก หลงเหลือคำยุแหยงใส่ไคล้ถึงได้กระทำผิดด้วยความเลอะเลือนชั่ววูบ หนนี้เพียงตีเตียนและคาดโทษเขา

หลิวไทเฮายังปลอบเซี่ยฉางเกิงว่าหากคราวหน้ามีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นซ้ำสอง ไม่ว่าจะใครก็จะไม่ละเว้นโทษให้โดยง่ายอีก พร้อมว่ากล่าวตักเตือนเหล่าขุนนางในราชสำนักอย่างเคร่งครัด และบอกเซี่ยฉางเกิงว่าอย่าหมดขวัญกำลังใจเพราะเหตุนี้ ของพระราชทานสำหรับเขาอยู่

ระหว่างทางแล้ว อีกไม่กี่วันก็จะส่งไปถึง ส่วนหนังสือขอลาออกจาก
ราชการที่ยื่นมากับฎีกาก็ถูกส่งคืนกลับมาตามเดิม หลิวไทเฮามีรับสั่งให้เขา
ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความทุ่มเทซื่อสัตย์ อุทิศตนรับใช้ราชสำนักสืบไป

ผ่านไปไม่กี่วันหลังพระราชเสาวนีย์มาถึง หลิวก่วนก็กลับถึงเมืองกุฉาง
อย่างลับๆ ในราตรีเดียวกันเขาพบกับเซี่ยฉางเกิงในห้องหนังสือของจวน
ผู้บัญชาการ ทั้งเนื้อตัวยังปรือระเปื้อนฝุ่นดินโดยไม่นำพาความเหน็ดเหนื่อย
จากการเดินทาง เมื่อแสดงคารวะต่อผู้เป็นนายแล้วเขาก็เล่าเหตุการณ์ที่ตน
ไปเมืองหลวงหนนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ

หลังจากจางปิ่นกับเขาพบกัน วันต่อมาหลิวไทเฮาได้รับหนังสือฎีกา
ของเซี่ยฉางเกิงซึ่งส่งมาจากเหอซี

มันเป็นหนังสือขอรับโทษทัณฑ์ดุษฎีเดียวกัน

เขาเขียนว่าพักก่อนตนเองจับกุมได้ศึกในเมืองกุฉางได้ติดๆ กัน
หลายคน เริ่มแรกคิดว่าเป็นคนที่ชาวเหนือส่งมาจึงมิได้ใส่ใจ แต่หลังจาก
โดนสอบสวนซักไซ้ก็เผยพิรุณออกมา ถึงรู้ว่าได้รับคำสั่งจากท่านฮ่อง
บางคนในราชสำนัก ซึ่งคงจะระแวงว่าเขามีใจคิดคดทรยศ ทำให้เขา
รู้สึกหวาดหวั่นกังขาอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้เพื่อมิให้วันหน้าเป็นที่กินแหนง
แคลงใจมากยิ่งขึ้นและใช้เป็นบทเรียนเตือนตนในวันหน้า เขาจึงปลด
ตราประจำตัวในจวนผู้บัญชาการลงเป็นการขอลาออกจากตำแหน่ง
ยังถวายฎีกาขอรับโทษทัณฑ์จากไทเฮาและทูลขอให้พิสูจน์ความบริสุทธิ์
ให้ตนด้วย

หลิวไทเฮาได้รับสารแล้วเรียกตัวจางปิ่นเข้าวังปรึกษาหารือทันใด
จากนั้นก็เป็นเหตุการณ์ฉ้อฉลยอมรับผิด

ยามเล่าถึงตรงนี้ หลิวกวนตั้นเต๋นคึกคักเหลือจะกล่าว

"ได้เท่า พวกเราจับตาดูไส้ศึกของฉีอ๋องมานานแล้ว แต่ก่อนหน้านี้ ท่านไม่เคยเคลื่อนไหวใดๆ จนข้าน้อยยังฉงนใจอยู่บ้าง ที่แนะนำให้ใช้ประโยชน์ ในเวลานี้ เรียกได้ว่ายิ่งที่เดียวได้نگสองตัว ไม่เพียงกำราบจางป๋นได้ อยู่หมัด ต่อไปนี้เขายังต้องเผ่าดูฉีอ๋องไว้ไม่ให้คลาดสายตา ฝ่ายฉีอ๋องนั้น เห็นที่ว่างไม่ได้อยู่อย่างสงบเช่นกัน"

เซี่ยฉางเกิงหยักยิ้ม แหวตาเป็นประกายระจางๆ เขาถามขึ้น "เรื่องที่ จ้าวซีไท่อยู่ในแคว้นฉางซาเป็นอย่างไรบ้าง"

หลิวกวนกล่าวตอบอย่างว่องไว "ข้าน้อยให้คำแนะนำกับจางป๋นเอง ขอรับ พอจางป๋นไปเพ็ดทูลไท่เฮา เขาตั้งใจเอ่ยถึงบุตรชายของฉีอ๋อง ซึ่งอยู่ที่แคว้นฉางซาขณะนี้ว่าอาจจะมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง สร้าง ความไม่พึงใจให้หลิวไท่เฮาอย่างมาก ตอนสอบสวนฉีอ๋อง พระนางถาม ไล่เลียงว่าถ้าแค่รักษาโรค เหตุใดไม่เชิญหมอเทวดามาที่วังฉีอ๋อง กลับให้ ชื่อจื่อถ่อสังฆารเดินทางไกลเป็นพันหลี่ไปเอง ฉีอ๋องแตกตื่นลนลาน พยายามแก้ตัวเป็นพัลวัน บอกว่าพอออกจากวังหลวงจะส่งคนไปเรียกตัว บุตรชายกลับทันที"

เขาเล่าเรื่องตามที่ตนได้ยินจากจางป๋นในภายหลัง หากจริงๆ แล้ว ยังไม่เข้าใจอยู่สักหน่อย เขาไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดท่านผู้บัญชาการต้องจับตาดู จ้าวซีไท่อย่างใกล้ชิดเพียงนี้ ทั้งยังไม่ยินยอมให้อีกฝ่ายอยู่รักษาโรค ในแคว้นฉางซา

หลิวกวนพูดจบแล้วมองผู้เป็นนาย เห็นเขามีสีหน้าเรียบเฉย แค พยักหน้าหงิกหงัก ยิ้มน้อยๆ พลางกล่าว "หลายวันนี้ลำบากท่านแล้ว"

ตอนนี้ก็ตึกเต็มที ข้าไม่มีเรื่องได้อีก ท่านไปพักผ่อนเถอะ"

ก่อนหลีกก่อนจะขอตัวกลับไป เขาหยิบสารที่จางบันฝากตนมา มอบให้เซี่ยฉางเกิงยื่นส่งให้

ชายหนุ่มนั่งอยู่ในห้องหนังสือคนเดียวเปิดสารออกกวาดสายตา อ่านปราดหนึ่ง ใบหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นบุดบึ้งสุดจะเปรียบ อารมณ์ที่ยังพอฝันนับได้ว่าเบิกบานในตอนแรกกลายเป็นขุ่นมัวในพริบตา

เขาอ่านซ้ำอีกรอบก่อนพับสารทบกันซ้ำๆ แล้วเก็บ ระวังไฟโทสะ ในใจไว้ ตั้งสติชั่วคราวถึงลุกขึ้นก้าวออกจากห้องหนังสือกลับเข้าห้องนอน หากตรงกลางอกยังอึดอัดคับข้องใดๆ ก็อาจจะบรรเทาเบาบางลง เขารู้ว่า คงนอนไม่หลับ เลยเดินออกมาสั่งให้ผู้ติดตามเตรียมม้าแล้วออกเดินทาง ไปเมืองชีวูในคืนนี้

วันรุ่งขึ้นเขาไปถึงเมืองชีวู หลิวอันรองแม่ทัพรู้ว่าท่านผู้บัญชาการ มาถึงก็พาคนออกจากเมืองมาต้อนรับ

เซี่ยฉางเกิงควมม้ามาถึงชายแดนแล้วก้าวขึ้นไปบนป้อมสูงจุดหนึ่ง ทอดสายตามองผืนแมกไม้เขียวขจีกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

เขาเอ่ยปากถามความเคลื่อนไหวในช่วงนี้ของชาวเหนือ

หลิวอันตอบ "ข้าเหนื่อยมีเรื่องหนึ่งอยากจะส่งสารไปหาหรือได้เท่าอยู่เลย ช่างบังเอิญนัก ได้เท่าก็มาถึงวันนี้พอดี หมู่นี้ชาวเหนือไม่มีความเคลื่อนไหวอะไร แต่ข้าเหนื่อยไม่ใคร่วางใจทางเขตหุบเขาหมาเหอ ที่นั่นก็มีชาวพื้นเมือง อยู่อาศัยรวมกันอีกแห่งหนึ่งจึงเป็นจุดที่แฝงอันตรายไว้ ตามความเห็น อันตั้นเงินของข้าเหนื่อย ทางที่ดีสั่งให้ชาวพื้นเมืองตรงนั้นย้ายออกไป

ให้หมดแล้วสร้างค่ายรักษาการณ์โดยเร็วที่สุดดีกว่า มิเช่นนั้นถ้าวันหลัง
เกิดศึกขึ้น ชาวเหนือคิดใช้หุบเขาหมาเหอเป็นช่องฟาดทะลวงแล้วเสนอ
สิ่งล่อใจให้ชาวพื้นเมืองเปิดทาง ทหารม้าเกราะเหล็กจะบุกตรงเข้ามาได้เลย
"ไม่เป็นผลดีต่อทหารวังเมืองทางนี้อ่างยิ่งยวดขอรับ"

"ลองพบปะพูดคุยกับพวกเขาแล้วหรือไม่"

สายตาของเซี่ยฉางเกิงทอดมองไปยังทิศทางของหุบเขาไกลๆ ผืนนั้น
พลางไต่ถาม

หลิวอันพยักหน้าแล้วก็ส่ายหน้าอีก

"ข้า่น้อยเคยไปด้วยตนเองแล้ว แต่เข้าไปไม่ถึงกระทั่งปากทางขอรับ"

เขามองผู้บัญชาการเวรหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้วน้อยๆ จึงกล่าว
เสียงเบา "สูหยินจากไปนานระยะหนึ่งแล้วกระมัง ไฉนท่านผู้บัญชาการ
ไม่รับนางกลับมา..."

เซี่ยฉางเกิงวัดตามองเขา เขารีบหุบปาก

"ไปเถอะ ไปดูที่หุบเขาหมาเหอ"

เซี่ยฉางเกิงหยุดหนึ่งครู่หนึ่งถึงขี่ม้าไปข้างหน้าต่อ

วันถัดมาเซี่ยฉางเกิงกลับถึงเมืองกุฉาง เขานั่งอยู่ในห้องหนังสือ
จวนบัญชาการชั่วคราวแล้วไม่ลังเลใจอีก หยิบพู่กันเขียนสารฉบับหนึ่ง
เสร็จปิดผนึกอย่างมิดชิด จากนั้นเรียกผู้ดูแลเข้ามา สั่งให้ส่งคนส่งสาร
เดินทางนำมันไปมอบให้ผู้ดูแลที่แคว้นฉางซาโดยเร็วที่สุด

ผู้ดูแลรีบรับสารไว้แล้วยื่นสารอีกฉบับที่เพิ่งได้รับเมื่อครู่ส่งให้เขา
ก่อนหมุนกายออกไป

เขี่ยฉางเกิงเห็นตราประทับผิดสามัญตรตรงปากซองปราดเดียวก็
จดจำได้ว่าเป็นจูลิวหูซึ่งอยู่ที่เมืองเยวี่ยส่งมาตามลู่ทางพิเศษที่ตนบอก
อีกฝ่ายเอาไว้

เขาเผ่ารอมมาโดยตลอด แต่ผ่านไปนานเพียงนี้กลับเพิ่งส่งมาอีกฉบับ
ชายหนุ่มไม่สบอารมณ์น้อยๆ ขณะเปิดสารอ่าน
จูลิวหูบอกมาในสารว่า...

'พักนี้แคว้นฉางชางยังคงไม่มีอะไรต่างจากปกติเช่นเคย มีเพียง
หลายวันก่อนทางทิศใต้ของดินแดนซานเหมียวกเกิดภาวะอดอยากและ
โรคระบาดจึงมาขอความช่วยเหลือ มู่เซวี่ยจึงให้ยี่มฉู่ที่ซบรธา
ความเดือดร้อน ส่วนท่านหญิงก็เดินทางลงใต้ไปรักษาโรคที่เมืองเหลียน
ยามนั้นข้าน้อยปะปนอยู่กลางฝูงชนมองเห็นเหตุการณ์ตอนท่านหญิง
ออกนอกเมืองกับตา

ข้างกายท่านหญิงมีเด็กชายวัยราวสี่ขวบคนหนึ่งติดตามมาด้วย
ข้าน้อยสืบถามจากหลายๆ ทางได้เรื่องราวของเด็กคนนั้นชื่อว่า 'ซีเอ๋อร์'
เป็นบุตรบุญธรรมที่ท่านหญิงรับมาอุปการะไว้ นับเวลาดูน่าจะพบกัน
ระหว่างทางตอนนางกลับจากเหอซี

วันนั้นข้าน้อยยังเห็นหยวนฮั่นตั้งไปพร้อมกับท่านหญิง คงจะเป็น
ผู้ร่วมทาง'

ดวงตาของเขี่ยฉางเกิงตรึงอยู่ที่สองสามบรรทัดท้ายสาร เขาหรีตาลง
สงบจิตใจเป็นนาน สุดท้ายก็ขำสารในมือเป็นก้อนกลม

เขาลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า สวาท้ำออกไปสั่งกำชับหญิงรับใช้
ข้างนอก "ไปเรียกผู้ดูแลกลับมา! เตรียมของให้ข้า ข้าจะออกเดินทางไกล!"

39

เมืองเหลียนตั้งอยู่ตรงพรมแดนระหว่างแคว้นฉางซา กับซานเหมียว เป็นเมืองขนาดเล็กสันฐานดีเหลียม มีผู้อยู่อาศัยรวมทั้งสิ้นแค่พันกว่า เข้าย่าเรื่อน ทว่าเป็นประตูทางเชื่อมที่ชาวซานเหมียวกับแคว้นฉางซา ไปมาหาสู่กันโดยตลอด มันเคยรุ่งเรืองเฟื่องฟูในยุคหนึ่ง ต่อมาเพราะ เจียงหวงเรื่องอำนาจขึ้นมา ส่งผลให้ชายแดนทางใต้ของแคว้นฉางซา ไม่สงบ ถึงได้เจียบเหงาซบเซาลง กระนั้นนกกกระจอกแม้จะตัวเล็ก แต่ก็ มีอวัยวะภายในทั้งห้าครบถ้วน* เมื่อเจ้าเมืองเหลียนรู้ข่าวว่าท่านหญิง จะมารักษาโรคไข้ป่าให้กับชาวเผ่าสามสกุล จำเป็นต้องพำนักในพื้นที่ ของตน เขาก็เตรียมการต้อนรับทุกอย่างพร้อมสรรพ เก็บกวาดเรือนพัก ที่ดีที่สุดในเมืองรอล่วงหน้า หลังจากหมู่ผู้หลันมาถึง นางจัดที่ทางให้ ซีเออร์เรียบร้อยแล้วทั้งเขาไว้ในเมืองให้แม่นมมู่กับสาวใช้อยู่เป็นเพื่อน

* 'นกกกระจอกแม้จะตัวเล็ก แต่ก็มีอวัยวะภายในทั้งห้าครบถ้วน' เปรียบเปรยถึงสิ่งที่มีโครงสร้างหรือรูปแบบเล็ก แต่องค์ประกอบสมบูรณ์ในตัวเอง

ส่วนตนเองพาเหล่าหมอทั้งหลายออกจากเมืองไปยังเขตแดนของชาวสามสกุลแล้วเริ่มต้นทำงาน

มาตรวจจะเตรียมตัวเตรียมใจมาแล้ว แต่พอไปถึงที่ นางถึงพบว่าสถานการณ์เลวร้ายกว่าที่นึกภาพไว้แต่เดิม

ปกติโรคไข้ป่าไม่นับว่าพบบ่อยในท้องถิ่นนี้ ช่วงรอยต่อจากฤดูใบไม้ผลิเข้าฤดูร้อนทุกปีเป็นช่วงเวลาที่เกิดโรคได้ง่ายขึ้น แต่คราวนี้เพราะขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง เป็นเหตุให้คนที่ร่างกายแข็งแรงมากมายกลายเป็นอ่อนแอและพากันล้มป่วย โดยเฉพาะคนชราและเด็กเล็กที่ต้องเคราะห์ร้ายก่อนใคร

เมื่อถ้ำที่นางไปถึงแห่งหนึ่งมีชาวบ้านทั้งหมดหลายร้อยเหย้าเรือนที่ติดไข้ป่าแล้วครึ่งหนึ่ง แม้ส่วนใหญ่เป็นผู้เฒ่าผู้แก่ สตรี และเด็กเล็ก แต่ก็สภาพที่ชวนให้ตกตะลึงพิงพิริดได้

เมื่อชาวบ้านท้องถิ่นที่ทุกข์ทรมานจากความหิวโหยและอาการเจ็บป่วยล่วงรู้ว่าแคว้นฉางซาไม่เพียงเต็มใจให้ยืมธัญพืช ช่วยบรรเทาความเดือดร้อนในช่วงขาดแคลนอาหารแก่พวกเขาในยามนี้ แม้แต่ธิดาองค์ที่พาคคนมารักษาโรคให้ถึงที่นี้ด้วยตนเองแล้ว พวกเขาต่างรู้สึกกระดึบกระเจิงมีพลังใจไปตามๆ กัน

หลายปีที่ผ่านมาในสายตาชาวบ้านทั่วไปของดินแดนซานเหมียวแคว้นฉางซาเพื่อนบ้านก็คือแคว้นใหญ่ ท่านฮ่องสกุลมู่มีเมตตาธรรมและโอบอ้อมอารี เวลานี้แคว้นฉางซาไม่ถือสาเรื่องที่ผ่านมา ยื่นมือช่วยเหลือพวกตนอีกครั้ง จะไม่ให้อับอายที่สุดแสนได้อย่างไร

ทุกคราที่มู่ฝูหลันไปที่แห่งหนึ่ง ตอนจากมาบรรดาชาวบ้านจะต้อง

หมอบค้ำนับแสดงความเคารพนับถือต่อนางอย่างสูงสุด

นางมีงานรัดตัวมาก แต่ขอแค่กลับเข้าเมืองพักแรมได้ก็จะพยายามกลับไปเท่าที่จะทำได้ เว้นแต่ว่าบางครั้งยุ่งวุ่นวายจนตึกตื่นเกินไป หรือไปในที่ที่อยู่ห่างไกลไม่สามารถไปกลับได้ถึงจะค้างคืนที่นั่น

ซีเออร์จดจำสัญญาที่ให้ไว้กับนางเสมอ เขารู้ว่านางมีงานไม่อาจกลับเมืองมานอนพักกับตนได้ทุกคืน พอถึงเวลาสมควรเข้านอน เขาจะขึ้นเตียงอย่างว่าง่ายโดยไม่เคยงอแง

ราตรีนี้แม่นมมู่ช่วยชำระกายให้เขาเสร็จ สวมอาภรณ์สำหรับเข้านอนแล้วอุ้มขึ้นไปบนเตียง นางกล่าวยิ้มๆ "คุณชายน้อย คือนันท่านหญิงกลับมาไม่ได้ คุณชายน้อยไม่ต้องรอแล้ว รีบนอนเองนะเจ้าคะ"

ซีเออร์พยักหน้ารับ

แม่นมมู่รอให้เขาเอนกายลงนอนแล้วดึงผ้าห่มเนื้อบางผืนหนึ่งขึ้นห่มถึงหน้าท้องเขา นางนั่งตรงขอบเตียงโอบกอดโอบพันเบาๆ กล่อมเข่าเข้านอน

ซีเออร์อ้าปากหาวที่หนึ่งแล้วหลับตาลง

แม่นมมู่พิศดูเด็กน้อยที่นอนหนุนหมอนอยู่

คิ้วเรียวได้รูป ขนตายาว ดวงหน้าเล็กๆ ที่นางเห็นแวบแรกก็รู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด มองอย่างไรก็ชวนให้รักใคร่เอ็นดู

นางจำได้ว่าท่านหญิงออกจากเหอซีกลับแคว้นฉางซาตอนต้นเดือนสอง ขณะนี้เดือนเจ็ด เวลาผ่านไปเกือบครึ่งปีแล้ว

เด็กคนนี้มีมาอยู่ด้วยกันนานปานนี้ อีกทั้งได้คลุกคลีใกล้ชิดทุกวัน ทำให้แม่นมมู่ชมชอบเด็กที่น่ารักและรู้ความคนนี้จากใจจริง

กระนั้นพูดตามสัจธรรมจริง ก็จะเป็นเช่นนี้ แต่จนบัดนี้แม่มนมูยังไม่ใคร่
กระจ่างแจ้งว่าเหตุไฉนท่านหญิงจึงผูกพันกับเด็กกำพร้าซึ่งได้พบระหว่างทาง
แล้วพากลับมาด้วยอย่างลึกซึ้งเพียงนี้ ทั้งที่ไม่มีมีความเกี่ยวข้องใดๆ ต่อกัน
และไม่เคยเจอหน้ากันมาก่อน

ปีนี้ท่านหญิงเพิ่งย่างสิบเจ็ดเท่านั้น ในความรู้สึกของแม่มนมู นาง
ยังคงเป็นดั่งเด็กสาวตัวน้อยที่เพิ่งหมั้นหมายในครั้งนั้น ทว่ายามนาง
มองดูเด็กคนนี้ แม่มนมูจะสัมผัสได้ทุกเมื่อว่าในแววตาของท่านหญิง
เปี่ยมล้นไปด้วยความรักใคร่ทะนุถนอมจากส่วนลึกของจิตใจเช่นมารดา
ที่มีต่อบุตรของตนได้

สายตาของแม่มนมูจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของซีเออร์ ได้แต่ลอบ
สะทกสะทอนใจอีกครั้งหนึ่ง

บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งๆ ที่เรียกว่าวาสนาแต่ชาติปางก่อนกระมัง
ท่านหญิงมีวาสนากับเด็กคนนี้

ซีเออร์นอนหลับไปแล้ว

แม่มนมูลุกขึ้นเบาๆ ตรวจสอบ่านกรูผ้าโปร่ง เป้าโคมไฟดับแล้ว
ก้าวออกจากห้องด้วยฝีเท้าแผ่วเบา

คำคืนในฤดูร้อนของเดือนเจ็ดนี้ ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ดวงเดือนกระจ่าง
แสงดาวริบหรี่ เป็นราตรีอันแสนสามัญคืนหนึ่ง เมืองเล็กๆ ตั้งอยู่ไกล
ออกมาทางใต้ซึ่งขึ้นอยู่กับแคว้นฉางซาแห่งนี้ปิดประตูทางเข้าแน่นสนิท
ไปนานแล้ว

ถึงยามจืด เมืองเหลียนที่หลับใหลอยู่ถูกเสียงตบประตูปลุกขึ้นมา

ส่วนเจ้าเมืองเหลียนสะตั้งตื่นเพราะแขกไม่ได้รับเชิญที่มาถึงยามวิกาล
ผู้หนึ่ง

คนรับใช้นำความมารายงานว่าที่นอกเมืองมีผู้มาเยือนชานนาม
ตนเองว่าเซี่ยฉางเกิง พาผู้ติดตามมาไม่กี่คน ยังแสดงป้ายเหน็บแหว
สลักชื่อตำแหน่งซึ่งออกโดยราชสำนัก แต่ทหารเฝ้าประตูเมืองไม่เคยเห็น
ป้ายประจำตัวขุนนางยศสูงชันนี้มาก่อน จึงยากจะแยกแยะได้ว่าจริง
หรือปลอม ประกอบกับชวชนเดินทางของท่านหญิงอยู่ในเมืองตอนนี้
ท่านเจ้าเมืองเคยออกคำสั่งว่าต้องคุ้มกันประตูเมืองให้แน่นหนามากขึ้น
ทั้งเป็นเวลาค่ามืด เขาไม่กล้าเปิดประตูเมืองต้อนรับคนโดยพลการ
ทางหนึ่งถ่วงเวลาไว้ ทางหนึ่งส่งคนมาแจ้งท่านเจ้าเมืองและขอให้รีบไป
ที่นั่นโดยไว

นามเซี่ยฉางเกิงเปรียบดั่งเสียงอสนีบาตดังก้องหูเจ้าเมืองเหลียน
จะว่าไปแล้วเขากับชายหนุ่มเคยมีโอกาสดำเนินกันคราวหนึ่ง ในครั้งนั้น
เซี่ยฉางเกิงมุ่งหน้าไปที่เมืองเยวี่เพื่อขอเกี่ยวดวง เขายังเป็นขุนนาง
คนหนึ่งในวังอ่องจึงได้เห็นหน้ามาก่อน ครั้นได้ยินว่าอีกฝ่ายมาถึงที่นี่
มีหรือจะกล้าชักช้าเชื่อนแซ เขารีบพาคนรุดไปสั่งให้เปิดประตูเมือง

ได้แสงคบเพลิงลุกโชน เขามองเห็นคนที่ยืนตระหง่านหันหน้ามาทาง
กำแพงเมืองผู้หนึ่ง มิใช่เซี่ยฉางเกิงแล้วจะเป็นผู้ใด

เจ้าเมืองเหลียนเดินปริ่เข้าไปหา ถือป้ายเหน็บแหวด้วยสองมือ
ยื่นคืนให้เขาพร้อมทั้งพรั่กล่าวขอขมาซ้ำๆ

"เวลานี้ชวชนเดินทางของท่านหญิงพำนักอยู่ในเมือง ข้าน้อย
ต้องรักษาความปลอดภัย อีกทั้งไม่ได้รับข่าวว่าได้จะมาเยือนถึงได้

เสียมารยาทแล้ว ใต้เท้าโปรดอย่าได้ตำหนิติโทษเลยนะขอรับ"

ใบหน้าของเซี่ยฉางเกิงปราศจากร่องรอยขุ่นเคืองใดๆ แต่แววตา
 ป้างเล็กน้อย เขาไม่ได้พูดจาปราศรัยอะไร อ้าปากก็เอ่ยถามอย่าง
 รวบรวมสติความ "ที่พักของท่านหญิงอยู่ที่ใด"

ว่าแล้วก็สาวเท้าเข้าไปข้างใน

เจ้าเมืองเหลียนเร่งฝีเท้าตามไปพลางกล่าว "ท่านผู้บัญชาการคง
 ไม่ทราบว่หลังจากท่านหญิงมาที่นี่ก็เข้าไปในดินแดนซานเหมียวรักษา
 คนป่วยทุกวัน บางครั้งไม่สะดวกก็จะค้างแรมที่นั่น สองวันนี้ท่านหญิง
 ไปที่หลี่หยางซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ค่อนข้างไกล คี้นี้มิได้กลับมา เห็นทีว่า
 คงจะพักอยู่ที่นั่นขอรับ"

เซี่ยฉางเกิงชะงักเท้า

"ท่านผู้บัญชาการสบายใจได้ ช้าน้อยได้ยินว่าพวกชาวบ้านซาบซึ้ง
 ใจต่อท่านหญิงยิ่งนัก ทุกๆ แห่งที่ไปต่างก็มศึระหอบค้ำับ เห็นอื่นใด
 ยังมีท่านแม่ทัพหยวนร่วมเดินทางไปให้การอารักขาไม่เป็นอันตรายหรือ
 ขอรับ"

เซี่ยฉางเกิงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมชั่วครู่ จากนั้นเป็นหน้าไปซ้ำๆ

"แล้วบุตรบุญธรรมของนางล่ะ"

ยามกล่าวคำว่า 'บุตรบุญธรรม' น้ำเสียงของเขาฟังดูชอบกลอยู่บ้าง

เจ้าเมืองเหลียนพูดอย่างยิ้มแย้ม "คุณชายน้อยมิได้ติดตามไปขอรับ
 ตั้งแต่มารั้งก็อยู่ในเมืองตลอด เขาพักอยู่ทางทิศใต้ของเมืองไม่ห่างจาก
 ที่นี่"

"พาเข้าไปที่นั่น"

เซี่ยฉางเกิงนั่งเสียบไปชั่ววู้อิดใจก่อนบอกขึ้นมา

เจ้าเมืองเหลียนเปล่งเสียงขานรับ ออกเดินนำทางอยู่ข้างหน้า อย่างกู่ลี้กู่จอฟลางเล่าด้วยรอยยิ้ม "เอ่ยถึงคุณชายน้อย ช่างเป็นเด็กที่ทั้งเฉลียวฉลาดทั้งน่ารักคู่ความโดยแท้ มิน่าท่านหญิงถึงรักใคร่เอ็นดูเขาปานนี้ วันที่ภรรยาช้าน้อยไปเยี่ยมคารวะท่านหญิง กลับมาก็บอกกับช้าน้อยว่านี่ใช่บุตรบุญธรรมที่ได้กัน ท่านหญิงกับคุณชายน้อยดูสนิทสนมกันยิ่งกว่าแม่ลูกแท้ๆ หลายส่วนเสียอีก ประเดี๋ยวคุณชายน้อยเห็นท่านผู้บัญชาการมาถึง เห็นทีว่าคงยินดีอกดีใจนะขอรับ"

เมืองเหลียนเป็นเมืองเล็กห่างไกล หลังจากเสียบเหงาซบเซาหลงในช่วงหลายปีที่ผ่านมา พาให้ชาวต่างๆ จากภายนอกขาดหายไปประหนึ่งเมืองที่ปิดตาย ด้านเจ้าเมืองเหลียนก็ไม่ได้ไปเมืองเว่ยยี่เป็นเวลานาน ไหนเลยจะรู้เรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นตอนเซี่ยฉางเกิงมาเยือน แล้วก็ไม่ว่าพวกเขาเป็นคู่สามีภรรยาที่ร้าวฉาน เพียงคิดจะพูดเอาออกเอาใจและประจบประแจงไปตลอดทาง จนกระทั่งพาเซี่ยฉางเกิงไปหยุดยืนหน้าเรือนหลังหนึ่งถึงกล่าว "ท่านหญิงพำนักอยู่เรือนหลังนี้ขอรับ"

มีผู้ติดตามก้าวเข้าไปเคาะประตู ทหารได้ยินเสียงรู้ว่ามีคนมาก็รีบเปิดประตู

แม่ฉมนุ่มนอนหลับไปแล้วถูกปลุกให้ตื่นขึ้นกะทันหัน พอรู้ว่าผู้บัญชาการเซี่ยมาถึง นางประหลาดใจเหลือจะกล่าว ช้ายังไม่ค่อยจะเชื่อในทีแรก นางลุกจากเตียงออกไปเห็นเงาร่างสูงชะลูดกลางลานเรือนก็จำได้ว่าเป็นเขา รีบเข้าไปต้อนรับและบอกว่าคืนนี้ท่านหญิงไม่กลับมา

"พุ่มนี้มีสุมันไพรชูดหนึ่งลำเลียงมาถึง ท่านหญิงน่าจะกลับมา..."

แม่นมมู่จะถามว่าไยจู้ๆ เขารอนแรมทางไกลนับพันหลีกจากเหอซี มาที่นี้ก็ไม่เป็นการดี นางเห็นใบหน้าเขาไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ จึงเอ่ยอธิบายอย่างระมัดระวัง

"บุตรบุญธรรมของนางเล่า"

เซี่ยฉางเกิงไต่ถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

แม่นมมู่ลังเลครู่หนึ่งถึงชี้ที่ห้องด้านหลังนาง

เซี่ยฉางเกิงย่างเท้าเดินตรงไปยังหน้าประตูห้องนั้น

เขาปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลันเกินไป ท่านหญิงเองก็ไม่อยู่คี่วันนี้

พอดี

แม่นมมู่รู้สึกสังหรณ์ใจว่าการมาของเขามีใช้เรื่องดีเด็ดขาด

ความวิตกกังวลใจอยู่ลึกๆ ที่กระทั้งตนเองก็พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ส่งผลให้นางไม่ปรารถนาให้เขาได้เห็นซีเอ๋อร์

หรืออย่างน้อยก็ไม่ใช้ในสถานการณ์เช่นนี้

นางรีบเทียนติดไฟจากมือสาวใช้แล้วไล่กวาดตามไปทันที พุดคะยั้นคะยอ "ได้เท่า ท่านเดินทางมาไกล นี่ก็ดีแล้วคงต้องเหนื่อยล้าเป็นแน่ มีผู้ไปพักผ่อนก่อน มีเรื่องใดพรั่งนี้..."

เซี่ยฉางเกิงหยุดอยู่หน้าประตู หันศีรษะมาพูดกับนางอย่างเย็นชา "เจ้ากลัวอะไร ข้าจะจับเขากินหรือไร"

แววตาของเขาขุ่นมัวสุดจะเปรียบ แม่นมมู่ใจหล่นวูบ กล่าวเสียงรัวเร็ว "ได้ทำอย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาดนะเจ้าคะ แต่ว่าคุณชายน้อยนอนหลับไปนานแล้ว"

เซี่ยฉางเกิงราวกับไม่ได้ยิน เขาหยิบเทียนจากมือนางแล้วผลักประตู

เปิดด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

"ได้เท่า..."

เขาก้าวขาข้ามธรณีประตูเข้าห้องไปแล้ว

แม่หนุ่มไม่กล้าตัดทอนอีก นางยืนอยู่หน้าประตูมองตามร่างบุรุษ
ได้แสงเทียนที่กำลังเดินไปข้างในอย่างกระวนกระวายใจ

เมื่อเทียนแดงไปถึงห้องเล็กด้านใน เขาก็จ่อเปลวเทียนในมือจุดโคม
อีกดวงหนึ่ง

ภายในห้องสว่างไสวในพริบตา แสงไฟส่องกระทบเด็กน้อยที่เอนกาย
อยู่บนเตียง

รอบด้านเงียบเชียบไร้สรรพเสียง มีเพียงเสียงลมหายใจแผ่วเบาของ
เด็กชายคนนั้นที่หลับสนิทอยู่

แพขนตายาวๆ ที่หลุบปิดลงของเขานิ่งสนิททอดเป็นเงาดำรูปพัด
คู่หนึ่งบนหน้า เขานอนอย่างสุขสงบเช่นนี้

เทียนแดงไม่เดินไปที่ข้างเตียง เขายืนอยู่ข้างโคมไฟโดยไม่
ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

ทันใดนั้นเสียงเบรียะแผ่วเบาดังมากกระทบหู

แสงเทียนแตกปะทุเป็นประกายไฟเล็กๆ

ริ้วเปลวไฟไหวสะบัดดุจเริงระบำ

เด็กน้อยในห้วงนิทราผู้หนึ่งประหนึ่งรับรู้อะไรได้ แพขนตาของเขา
ขยับเบาๆ ก่อนจะตื่นขึ้น

เขาสะดุ้งสะดุ้งมองเห็นโคมไฟในห้องสว่างอยู่ ละม้ายมีเงาร่าง
สายหนึ่งอยู่ได้แสงไฟก็นึกว่าเป็นมารดากลับมา เขาตะกายตัวลุกพรวดขึ้น

ด้วยความลึกลับใจ ยกมือชี้ตาอย่างจ้วงเจี๋ย ปากก็เรียกขานเสียงจิ้งมิ่ง่า
"ท่านแม่..."

แต่แล้วเสียงของเด็กน้อยพลันเงียบลง

เขามองเห็นอีกคนหนึ่งในห้องได้ถนัดตาแล้ว

มิใช่มารดาของเขา

ซีเอ๋อร์ลดมือลงช้าๆ เขานั่งอยู่บนเตียงเบิกตาโต ประสานสายตากับคนแปลกหน้าผู้เจี๋ยขริ่มที่ปรากฏกายอยู่เบื้องหน้าตนเป็นครั้งแรก

สายตาของเขี่ยฉางเกิงหยุดอยู่ที่ใบหน้าของเด็กผู้นี้แล้วไม่อาจเบนออกได้อีก

เสี้ยวขณะที่เห็นเรียวกิวและนัยน์ตาคู่นั้น ความคิดเหลวไหลที่เคยบังเกิดขึ้นในหัวนับครั้งไม่ถ้วนทว่าถูกเขาปิดทึงไปทุกคราที่เพิ่งผุดขึ้นมานั้น กลับกลายเป็นจริงอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนในช่วงพริบตา

มันเหลวไหลน่าขันถึงขั้นที่กระทั่งเขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อ

แต่เขารู้ว่าตนเองไม่ได้ปรักปรำนาง

หากนางพบกับเด็กคนนี้หลังจากถูกเขาขับไล่ไสส่งตอนเดือนสองปีนี่ แล้วพากลับแคว้นฉางซาจริงๆ ไฉนถึงประจวบเหมาะปานนี้ เมื่อปลายปีที่แล้วนางก็ละเมอเรียกชื่อเดียวกันนี้ในคืนที่เพิ่งมาถึงเมืองหลวง

ก่อนได้อ่านสารฉบับนั้นของจูลิวู่หู่ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็คิดไม่ถึงว่าคนที่มีชื่อนั้นจะเป็นเด็กน้อยตรงหน้าผู้นี้

ตกลงว่าเป็นความผูกพันเช่นใดกันแน่ถึงทำให้นางคะเนิงหาเด็กคนนี้แม้ในห้วงฝัน

ถ้านับเป็นเรื่องบังเอิญ อย่างนั้นความรู้สึกคลับคล้ายคลับคลา

ที่ปลู่่งพ่ล่านซึ่่นกลางใจขณะทีี่สายตาเขาปะทะกับคิ้วและดวงตาของ
เด็กน้อยนั้นจะมาจากทีี่ใดอีกเล่า

มันมาจากนางนั่นเอง

ราวกับว่าเขามองเห็นเงาของมู่ฝูหลันบนตัวของเด็กคนนี

ใต้หล้านี้หาได้มีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนั้นไม่

ข้อกังขาที่วนเวียนอยู่ในใจเขาก่อนหน้านี้ได้รับการยืนยันในคินนี้
แล้ว

ความเป็นมาของเด็กคนนี้มีปัญหาแน่นอน

"ท่านเป็นใคร"

เด็กน้อยมองซึ่ยฉางเกิงอยู่เป็นนาน เขาซึ่ใจเล็กน้อยแล้วปริปาก
ถามเป็นคำแรกนับแต่ได้พบกับชายหนุ่ม

ท่อนขาเล็ก ๆ สองข้างของเขาหุบชิดกันแน่น หลังฝ่าเท้าจุ่มน้อยๆ
นิ้วเท้างอเข้าหากัน เป็นท่าที่ตลกประหม่าแกมระว่างตัวที่แสดงออกมา
โดยไม่ตั้งใจ แต่เขายังกล่าววจาซัดถ้อยซัดคำ ไม่มีร่องรอยหวาดกลัว
ให้เห็นสักเท่าไร

ซึ่ยฉางเกิงเขม่นมองเด็กน้อยด้วยแววตาเค็รียดขริม

"บิดาของเจ้า เขาเป็นใคร"

หลังนึ่งเง็ยบอยู่่นาน เขาย้อนถามคำหนึ่ง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3b3fk14>